

HLUBOCKÝ ZPRAVODAJ

ČÍSLO 1 – LEDEN – CENA 15 Kč

ŠTASTNÝ NOVÝ ROK
V ZÁMKU I V PODZÁMČÍ

2 Sváteční slovo starosty

4 Zámecká kuchyně

9-11 Kulturní nabídka
a jízdní řády

12 Knížka o Hluboké

15 Jawa a František Kalas

18 Vánočky v Záviši

19 Krutá láska v ptačí
říši

21 Hlubocký jachting

22 Honební sezona před
1. světovou válkou23 Rekonstrukce
Wortnerova domu

SLOVO STAROSTY

Vážení spoluobčané,

Rád bych vám do roku 2020 popřál vše nejlepší a poděkoval vám za spolupráci. Úspěch a rozvoj našeho

města je úspěch vás, jeho obyvatel. Za posledních 30 let se Hluboká nad Vltavou rozrostla o cca tisíc obyvatel, máme tedy něco přes pět tisíc obyvatel. Díky práci a úsilí nás všech, je naše město považováno za „dobrou adresu“ a lidé zde chtějí bydlet. Samozřejmě, úspěchu Hluboké na Vltavou pomáhá historické dědictví, zámek, ZOO, Ohrada či AJG, ale i krásná poloha v sousedství rozsáhlých lesů, řeky Vltavy, mnoha rybníků a nedaleko Českých Budějovic. Ale také rozsáhlá sociální, sportovní, kulturní a kulinařská infrastruktura, kterou naši spoluobčané za posledních třicet let vybudovali. Vážme si toho, že se nám dobře daří a společně na tom dále pracujeme po celý rok 2020! Přeji vám vše dobré, vše nejlepší!

Váš

Tomáš Jirsa, starosta

Úvodník

A je to. 2020 je tady. O dvacet let jsem přežila rok dva tisíce!

Loňský ušmudlaný diář s utrhanými růžky stránek, přetékající poznámkami, zaškrtnutými schůzkami, splněnými (a nesplněnými) úkoly, seznamy nákupů, termíny u zubaře, očaře, endokrinoložky, holičky, daňové poradkyně, psychiatra, atd. atd. Tři návštěvy v autoservisu (jednou zimní a jednou jarní přezutí a jednou technická prohlídka), týdenní pobyt lakyřníka u nás, několikrát oslavy kulatých narozenin v příbuzenstvu, jedna imatrikulace, jedna svatba dcery, naštěstí žádný pohřeb, pár poznamenaných moudrých myšlenek, pár poznamenaných infantilností, nějaké vlepěné fotočky... za tím vším se zavřela voda a vše skončilo v propadlišti dějin. Starý diář skončil v propadlišti dějin, chápete...!? Já ještě ne, proboha, alespoň doufám, že ještě ne. Vždyť je to můj teprve – zhruba – řekla bych tak čtyřicátý diář.

Zato nový diář se tváří čistě, nepopsaně a důležité. Slibuje, že i letos budu mít napilno. Slibuje ovšem také, že budu víc cvičit, víc relaxovat, víc chodit do divadla, možná i do kina, rozhodně si pro mě udělá čas na maséra, kosmetičku, kávičku s kamarádkami, výlety na kole, a jasně, no jasněžež žee letošní dovolená bude v optimálním termínu, počasí nádherné, manžel setrvale optimisticky naladěný s úsměvem usazeným na tváři od kuropení do půlnoci. Ano, slibuje dále diář roku 2020, letos mi manžel, syn, či gigofo budou

ochotně nosit kufry, pumpovat kolo, tankovat benzín do auta, trhat květiny, sekat zahradu, čistit odpady, dolévat víno, kupovat mon chérie, vynášet koš, chválit nedělní oběd a strkat mi dvoutisícovky do peněženky tak, abych si toho nevšimla. Zcela určitě mi zbude spoustu času na čtení časopisů a knih, a to v poloze vleže na gauči, na pláži, ve vile s verandou... Nikoli v běhu, na záchodě či v autě, když svítí červená. A ano, svůj týdeník si stihnu přečíst aktuálně v týdnu, kdy mi ho pošta doručí do schránky, nikoli o 14 dní později.

Jo, ani letos moc neužiju lodičky a elegantní outfit, potvrdí mi plánovací kalendář na úvodní dvoustraně, spíš boty a oděv pro styk se zemí, protože návštěvy lesa s rodinnými psy jsou náročné úměrně nevytlanosti jedné retrivířky puberťačky.

Ale na druhou stranu, ubezpečuje diář, se pokusí ulevit mi sem tam svátkem či volným dnem, tak, abych se z toho všeho nezbláznila a abych šupky dupky za pár zanedbatelných chviliek, po jaru, létu, podzimu a zimě najednou celá veselá se sklenkou sektu v ruce zjistila, že už je zas Silvestr, a že... jupí... jedeme dál... 2021... 2022... a furt pryč.

Úplně vše prý dokáže nový diář zařídit, a možná, fakt, možná i zhubnu! To mi taky slíbil. Přece by nelhal.

Jojo! Už když jsem si ten diář kupovala, tušila jsem, že to bude formát. A5. A docela tlustej.

HLUBOCKÝ ZPRAVODAJ

Číslo 1 – leden 2020. Ročník 51.

Vychází měsíčně.

Vydává: Městský úřad Hluboká nad Vltavou, Masarykova ulice 36, 373 41 Hluboká nad Vltavou.

Kulturní nabídka (Panorama) 774 457 269 přes den.

Redaktorka: Alena Mitter píše články neoznačené podpisem. Tel.: 775 622 006.

E-mail: alenoviny@volny.cz.

Redakční kruh: Ing. Eva Smrčková, Marie Krejcarová, Jan Piskač

Grafické zpracování: Adam Růžička

Foto: Mgr. Lucie Jozová, Adam Růžička

Redakční uzávěrka dvacátého v měsíci, ale vítáme příspěvky dříve! Za obsahovou správnost příspěvků ručí autoři. Náklad 600 výtisků.

Tiskne: Tiskárna PROTISK, s. r. o. Podávání novinových zásilek povoleno Českou poštou, s. p., ředitelstvím odštěpného závodu Jižní Čechy v Č. Budějovicích, j.zn. p -5696/96 ze dne 4. listopadu 1996, ev. číslo: MK ČR e. 109 10.

Nevyžádané rukopisy a fotografie nevracíme. Anonymy neuveřejňujeme. Děkujeme za vaše informace, upozornění či zprávy, které nám poskytnete.

Společenská kronika

Městský úřad Hluboká blahopřeje občanům, kteří
v měsíci lednu 2020 oslaví významná výročí

Jaroslav Rada	Hluboká	91 let
Marie Jozová	Kostelec	90 let
Terezie Dostálová	Hluboká	85 let
Marie Brožová	Hluboká	85 let
Jarmila Šenbauerová	Hluboká	80 let
Jan Reban	Hluboká	80 let
Ctibor Bittner	Hluboká	75 let
Marie Kriegerlová	Hluboká	75 let
Pavel Kálal	Hluboká	75 let
Josef Gabriel	Munice	75 let
Jiří Kališ	Hluboká	75 let

Milada Houšková	Hluboká	75 let
Vlasta Strnadová	Hluboká	75 let

Narodili se

Deborah Chvojanová	Hluboká
Theodora Marie Frýbertová	Hluboká
Kryštof Šimon	Hluboká

Opustili nás

Jaroslav Peprný	Hluboká
-----------------	---------

**Do dalších let přejeme všem dobré zdraví,
spokojenost a osobní pohodu.**

SLOVO MÍSTOSTAROSTY

Milí přátelé, vážení občané Hluboké nad Vltavou, Bavorovic, Hroznějovic, Jeznice, Kostelce, Líšnice, Munic, Poněšic a Purkarce,

dovolte, abych vám popřál co nejvíce klidných, úspěšných a spokojených dnů v novém roce. Pod vánočními stromky jsme nepochybně našli hodně pěkných darů, ale mým přáním je, abychom v roce 2020 dostávali

dar nejcennější – zdraví. A také další cenný dar – možnost sdílet čas se svými blízkými a přáteli a nacházet spokojenost tam, kde je náš domov, v Hluboké nad Vltavou.

Milí přátelé, přeji vám vše dobré do nového roku.

Pavel Dlouhý

Z jednání městské rady

■ Město Hluboká podalo žádost o dotaci SZIF na projekt Rekonstrukce cest ke Karlovu Hrádku do 8. kola programu rozvoje venkova. Žádost nebyla doporučena k realizaci. Protože cesty leží na pozemcích ve vlastnictví Lesů ČR, bylo by nyní vhodné jednat s lesní správou LČR v Hluboké, zda by byla z jejich strany vůle podílet se na rekonstrukci lesních cest.

■ Město má v úmyslu provést kompletní rekonstrukci společného hygienického zázemí v budově č. p. 35, spolu s rekonstrukcí WC v sousedním krejčovství. Všechny tyto prostory byly upravovány

v sedmdesátých letech a tomu odpovídá stáří a stav zařízení. Z výběrového řízení vzešla firma Demostav, která provede opravu.

■ Z výběrového řízení na zakázku Práce v lese v roce 2020 pro město Hluboká, byl vybrán ze tří nabídek dodavatel prací.

■ Dne 18. 12. 2019 se uskutečnila na zimním stadionu v Hluboké mezinárodní hokejové utkání mezi univerzitním týmem z Českých Budějovic Black dogs Budweis a univerzitním týmem z finských Helsinek. Část výtěžku bude věnována na charitativní účely.

Ze zasedání zastupitelstva

■ Předložena je upravená verze návrhu rozpočtu na r. 2020. Zařazeny jsou známé a očekávané příjmy a výdaje a jsou zapracované dosud došlé připomínky.

■ Na základě jednání města s Národním památkovým ústavem, územním odborným pracovištěm v ČB, ve věci uzamykání dolní zahrady zámku Hluboká, bylo dohodnuto, že město finančně přispěje na úhradu nákladů NPÚ na uzamykání zahrady. Dohoda o změně časů zavírání zahrady začala být realizována od 1. 7. 2019. Dolní zahrada je otevřena v létě do 23.00 hodin, v zimě do 20.00 hod.

■ Zastupitelstvo města souhlasí s poskytnutím peněžitého daru na vydání paměti profesora Karla Skalického „Vzpomínky na hraně času a věčnosti“.

■ Na základě upozornění občanů byla opravena vpusť v ulici Na Čtvrťkách. Byla popraskaná, v havarijním stavu a nebezpečná jak motorovým vozidlům, tak chodcům.

■ Zastupitelstvo města souhlasí s uzavřením smlouvy o poskytnutí dotace spolku „Hluboká baseball a softball club, z.s.“ na projekt Rekonstrukce baseballových hřišť.

■ Zastupitelstvo města souhlasí s ponecháním místního poplatku za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů na r. 2020 ve výši 100 Kč na poplatníka a kalendářní rok.

■ Novela zákona č. 565/1990 Sb. o místních poplatcích provedla několik zásadních změn v místních poplatcích

- poplatek ze psů – definování držitele psa a zpřesnění osvobozených osob, změna úlevy držitelů psa pobírajících důchod na osoby starší 65 let

- poplatek z pobytu – nově zavedený poplatek, zrušení poplatku za lázeňský a rekreační pobyt (nyní 15 Kč) a poplatku z ubytovací kapacity (nyní 6 Kč, město mělo 4 Kč). Poplatek z pobytu může činit v roce 2020 až 21 Kč. Osvobozeny jsou mimo jiné osoby mladší 18 let, horní hranice není stanovena.

- poplatek za užívání veřejného prostranství – poplatek se neplatí z akce, kde je celý výtěžek odveden na charitativní a veřejně prospěšné účely

- poplatek ze vstupného – poplatek se neplatí z akce, kde je celý výtěžek

odveden na charitativní a veřejně prospěšné účely

- pro účel místních poplatků je definováno přihlášení fyzické osoby, což obsahuje přihlášení k trvalému pobytu dle zákona o evidenci obyvatel, ale i ohlášení místa pobytu dle zákona o pobytu cizinců, zákona o azylu a zákona o dočasné ochraně cizinců

V souvislosti s uvedenými změnami zákona o místních poplatcích, byl proveden návrh nové OZV s účinností od 1. 1. 2020:

- zastupitelstvo města souhlasí se zavedením místního poplatku z pobytu se sazbou na rok 2020 ve výši 15 Kč, s ukončením poplatku ze vstupného a s vydáním obecně závazné vyhlášky č. 2/2019, s účinností od 1. 1. 2020

■ Město Hluboká má v úmyslu provést kompletní rekonstrukci Ruské ulice v Zámostí. Jde výměnu sítí, kanalizace, vodovodu, komunikace a veřejného osvětlení a to včetně změny dopravního režimu z důvodu zajištění parkovacích míst.

■ Paní M. vznesla požadavek na osazení odpadkového koše na nově zřízeném parkovišti u sýpky. PMH zajistí dle požadavku.

■ Pan Karvák upozornil na špatný technický stav schodiště u kostela směrem do náměstí s tím, že po skončení adventu a demontáži městského pódia je třeba zajistit opravu. PMH zařídí revizi schodiště a případnou opravu.

Milí spoluobčané,

Městská charita České Budějovice pořádá o víkend **11. a 12. ledna 2020** již tradiční Tříkrálovou sbírku. Koledníci navštíví domácnosti v centru města i v Zámostí. Bude je doprovázet dospělý doprovod, který se prokáže průkazkou.

Váš MÚ Hluboká nad Vltavou

Zámecká kuchyně

Otevřela se návštěvníkům během adventních víkendů, aby připomněla, jak asi kdysi v kuchyni probíhaly přípravy na vánoční svátky. Návštěva svátečně vyzdobených prostor byla příjemným zastavením na zámku, a co víc, i na nádvoří bylo možné se zase po čase občerstvit punčem, pečeným jablkem či jinými pochoutkami. Vánoční program probíhal také v jízdárně AJG, včetně koncertů sboru Záviš a Rybovy mše.

Zámecká kuchyně na Hluboké představuje v současné době nejrozsáhlejší a nejucelenější komplex kuchyňského provozu z přelomu 19. a 20. století v rámci České republiky. Díky tomu, že kuchyně sloužily svému účelu až do roku 1947, uchovalo se původní vybavení v překvapivé úplnosti.

Budování zámecké kuchyně do současné podoby započalo v souladu s romantickou

přestavbou zámku v 2. polovině 19. století a její koncepce byla projektována v duchu nové úpravy celého objektu v anglickém stylu. Znamenalo to, že kuchyně byla dle anglické módy umístěna v suterénu.

Již při prvním nahlédnutí do kuchyňských prostor si povšimneme výrazného modrobílého ladění interiéru, který byl podržěn schwarzenberským heraldickým barvám:

modré a bílé /stříbrné/. Postupné vybavování kuchyně je spojeno především s knížecím párem Adolfa Josefa Schwarzenberka a jeho manželky Idy, rozené Lichtensteinové. Za jejich života v poslední čtvrtině 19. století byl vytvořen provozní komplex, skládající se z Velké /teplé/ kuchyně, Malé /studené/ kuchyně, Cukrárny a Přípravný cukrárny.

Na sklonku jejich života v prvních desetiletích 20. století došlo pak k dalším úpravám kuchyně v letech 1908-10.

Vybavení kuchyně odpovídá moderním požadavkům počátku 20. století. V souladu s technickými vymoženostmi byl provoz opatřen takovými novinkami jako např. výtahem nákladním i osobním, ventilací a rozvodem teplé vody.

Výbava kuchyně je tedy obrazem počátku dvacátého století. Další vymoženosti jako nástup elektřiny pro pohon kuchyňských strojů a strojů, používání nerezového nádobí (počátek ve 30. letech) a další pokroky zde vcelku nezaznamenáme. Výjimku tvoří několik elektrických konvic a dalších drobných spotřebičů.

Velká kuchyně

Při vstupu do velké kuchyně si nalevo povšimnete kruhového prostoru s okenními výklenky – byl to skládek na zvěřinu. Háčky ve výklencích se používaly k zavěšení zajíců a pernaté zvěře – především koroptví a bažantů. Na nositka se ukládala vysoká.

Velká kuchyně byla určena k tepelné úpravě pokrmů. Tomu odpovídá její vybavení dvěma velkými sporáky, velkým krbem s mechanicky poháněným rožněm a menším grilem, který je nejmladším přírůstkem a pochází asi z doby kolem roku 1920.

Základním vybavením byly dva mohutné sporáky. Z nich starší je bílý, byl instalován roku 1907 vídeňskou firmou Josef Heinisch a nese firemní označení.

Černý je o něco mladší. Firemní značka se nedochovala, ale z korespondence vyplývá, že jde opět o výrobek firmy Heinisch a byl instalovaný roku 1903. Velké varné plochy obou sporáků umožňovaly vařit i pro značný počet strážníků.

Ze schwarzenberských jídelníčků se dozvídáme, že masité pokrmy se vařily a obzvláště pekly / smažená jídla se téměř neobjevují/.

Pro dnešní hospodyňky, zvyklé na pečicí trouby s regulací teploty a termostatem je možná trochu záhadné, proč je na sporácích tolik prostorů na pečení se samostatnými dvířky. Je to právě proto, že různá jídla vyžadují různou teplotu pečení. Zde nebylo možné teplotu regulovat, ale každá trouba měla svou ustálenou teplotu, podle toho, kde byla umístěna v cestě horkých spalin. Podle určení zde tedy nalézáme trouby na pečení masa a další na pečivo. Někdy byla součástí takových sporáků i pec na chleba, která bývala většinou vybavena vlastním topeništěm.

Černý sporák je navíc doplněn kamnovcem na 100 litrů vody napojeným na vodovod. Fungoval tedy vlastně jako přepadový ohříváč. Zásoboval teplou vodou dva velké dřezy z pozinkovaného plechu. Ty sloužily k mytí černého nádobí. Dřezy jsou původní, ale vodovodní kohoutky neobvyklého provedení byly zrekonstruovány podle dochovaných výkresů z roku 1908. Dřezy byly původně vybavené přepadem a na kanalizaci jsou napojené olověnými sifony. K mytí stolního nádobí, porcelánu atd. sloužily glazované keramické dřezy dovezené z Anglie instalované v prostoru u nákladního výtahu.

Velice impozantně působí krb, který se používal k rožnění. Je doplněn důmyslným zařízením, které zajišťovalo samočinné otáčení rožňů. K pohonu sloužila jakási turbína či lopatkové kolo umístěné v odtahu a poháněné prouděním spalin do komína. Po převodování se pohyb přenášel na hřídel, opatřenou mimo komín řetězovými koly. Stejná kola byla i na koncích rožňů. Náhon řetězem měl hned několik výhod. Především byl necitlivý k teplu, umožňoval jistou volnost v umístění rožňů a vzhledem k malému přenášenému výkonu stačila k napínání vlastní tíha řetězu.

Určení velké kuchyně odpovídalo i její vybavení nádobím. Logicky zde mají své místo hrnce, kastroly, pokličky, pekáče, pánve, rendlíky a další černé nádobí. Navíc je zde i nádobí se speciálním určením, např. pekáče na ryby. Na počátku 20. století se hodně propagovalo vaření v páře a proto zde nechybí řada speciálních nádob pro tento způsob tepelné úpravy pokrmů. Jsou typické děrovanými vložkami (druhým dnem). Černé nádobí je jednotného provedení – měděné s pocínovanými vnitřními (někdy i vnějšími) plochami. Rukojeti a úchyty jsou vyrobené z litiny. Všechno nádobí je značené vyraženým S pod korunkou. Z větší části bylo nakupováno na přelomu století ve Vídni u firmy Willibald Meckel.

Do výbavy velké kuchyně patří i bohatý výběr sběraček, cedníků a podobného náčiní a také kotle různé velikosti. K porcování masa sloužil špalek, sekáče a porcovací nože. Dochovaly se i dva kolébkové nože.

Váhy neskrývají žádné tajemství, zato další přístroj z inventáře velké kuchyně je dnes velice málo známý. Jde o „čistič nožů“. Jeho užitečnost oceníme, když si uvědomíme, že nože z uhlíkaté oceli se sice snadno ostříly, ale při styku s potravinami velmi rychle oxidovaly a rezly. Namísto pracného a nešetrného čištění smrkem či pískem, jak je praktikovaly naše babičky a prababičky, využíval tento důmyslný přístroj čistící prášek a kotouč s lamelami z plsti a kůže. Jak hlásá původní návod, stačilo nože správně zasunout a provést příslušný počet otoček klikou. Tento přístroj pochází z Anglie.

Velkou kuchyni osvětlují původní elektrická svítidla instalovaná v období 1908 až 1911 pražskou firmou Waldek & Wagner.

Studená kuchyně

Součástí vybavení jsou i dvě lednice a řada strojů: mlýnek na kávu, strojek na housku, strojek na čištění příborových nožů, strojek na výrobu zmrzliny, strojek na maso a další dnes nekompletní strojky.

Při přípravě se uplatňovaly i váhy různé velikosti, hmoždíře, vařečky, metly a kotlíky. Ve vybavení je i velké množství nejrůznějších forem např. na bábovky, paštiky, cukroví a pudinky. Pudinky to samozřejmě byly trochu jiné, než jaké vaříme dnes. Anglické pudinky obsahují neuvěřitelnou směs přísad a vyžadují složitou přípravu a dlouhé vaření v páře. K tomu právě sloužily uzavíratelné formy.

Paštiky o kterých již byla zmínka, si nesmíme představovat jako ty, které známe z konzerv. Paštiky se také vařily v páře v uzavřených formách někdy dost fantastických tvarů. Aby bylo možné hotový výrobek vyjmout bez poškození, byly některé formy důmyslně dělené na několik dílů. Jednotlivé díly se spojovaly železnými trny.

Kromě plechových forem (většinou z železného pocínovaného plechu), jsou zde i zajímavé zapékací misky, formičky a další nádobí z glazované varné keramiky.

Zajímavým, dnes pozapomenutým vynálezem je přístroj na loupání brambor nebo ovoce. Brambor se napíchl na dva hroty a pak stačilo již jen otáčet klikou a nuž odkrajoval stále stejně tlustou slupku a kopíroval přitom nepravidelný tvar bramboru. Když byl brambor oloupaný, přesunul se nuž ručně do výchozí polohy a vložil se brambor další. Strojek bylo možné využívat i pro loupání ovoce, např. jablka. Kdyby se jeho výroby dnes někdo ujal a použil materiály odolné vůči korozi, mohli bychom jej spokojeně užívat i dnes. Právě nutnost neustálého čištění a vysušování byla asi příčinou malého rozšíření této jinak praktické pomůcky.

Na Hluboké byla zjevně v oblibě i zmrzlina. Svědčí o tom cínové nádoby na zmrzlinu a torza zmrzlinových strojků. Jako chladicí médium zde nestačil led, bylo nutné dosáhnout teploty pod bodem mrazu. Nejdostupnější chladicí směs

byl led smíchaný s kuchyňskou solí – proto jsou dobové recepty plné varování před znečištěním zmrzliny solí.

Další strojky celkem nepotřebují komentáře. Strojky na maso, na strouhání housky a podobné, se za téměř sto let vzhledově prakticky nezměnily. Pouze se dnes někdy používá jiných materiálů, někdy jiných výrobních technologií a strojky bývají méně naparáděné všelijakými ozdůbkami, které sice potěší oko, ale čištění rozhodně neulehčí.

Malá kuchyně

Malá kuchyně je vybavena dvěma lednicemi. Větší skříňová byla vyrobena firmou Kirchhof a synové a její prostor se využíval právě pro výrobu zmrzliny. Menší trubková má stěny vyplněné dřevěným uhlím pro lepší tepelnou izolaci. Do sekaného ledu se zde ukládalo choulolistivější ovoce, ale i „mořské plody“.

V široké skříni vedle lednice se sušil tvaroh a sýrové homolky.

Paštiky byly velmi oblíbené již od počátku novověku. Bizarní teriny v podobě ptáků, ryb i zeleniny byly vyrobeny v polovině 18. století v proslulé manufaktuře na výrobu fajánsového zboží ve francouzském Štrasburku a sloužily k servírování masitých a zeleninových míšenin a nákypů.

Zámecká kuchyně

připravovala pokrmy pro velké množství strážníků, jejichž počet však v průběhu roku kolísal.

Po celý rok se vyvažovalo pro zámecký personál, tedy 30 až 40 osob. Na podzim v období honů přibyli hosté – běžný byl počet kolem 40 osob, při mimořádných příležitostech jako byly např. návštěvy zvláště vážených osob nebo významné rodinné oslavy byla kuchyně schopna uspokojit apetit až 120 osob.

Schwarzenberský jídelníček měl pevný řád. Oběd zahajovala vždy polévka – velmi oblíbený byl hovězí i drůbeží vývar, polévka celestýnská, zeleninová, „milánská“, raviolová. Následovaly dva masité chody – obvykle hovězí, telecí nebo srnčí doplněné bílou omáčkou. V dalším chodu se pravidelně objevuje pečená drůbež – kapoun, kuře nebo pernatá zvěřina – nejčastěji koroptve. Pokud byli na zámku hosté, podával se sýr a dezert, jedla-li rodina v úzkém kruhu, menu ukončoval pouze dezert. V letním období se jako předkrm denně podával meloun.

Předsíň cukrárny

V období druhé světové války, v době velmi omezeného zámeckého provozu sloužila tato místnost jako náhradní kuchyně. Iluzivní malované dlaždice z poslední úpravy napovídají, že u těchto dvou stěn byl připraven sporák, který byl však v 50. letech rozbourán.

Předšň cukrárny byla spižírnou pro přípravu pečiva a sladkostí. Ve velkých truhlách se skladovaly různé druhy mouky, ve spižní skříní pak různé doplňkové přísady: zavařeniny, ořechy, mandle, koření, sušené ovoce.

Mimořádně zajímavé jsou cukrářské formy zavěšené na zdech. Byly vyřezány z hruškového dřeva v roce 1742 u příležitosti svatby Josefa Adama Schwarzenberka s Marií Terezií Lichtensteinovou. Na formě vedle dveří jsou k vidění jejich erby. V těchto formičkách se vyrábělo tragantové cukroví z těsta podobného velmi jemnému marcipánu. Jednotlivé sladké motivy se uplatnily nejenom při výzdobě dortů a dalšího pečiva, ale z některých tvarů se daly sestavit rozsáhlejší přímo architektonické celky, které zdobily celou slavnostní tabuli. V 17. a 18. století bylo obvyklé, že stůl ke slavnostní hostině zdobil architekt.

Cukrárna

Posledním prostorem, kde se ve velkém množství nacházelo kovové nádobí, je cukrárna. K pečení sloužila kamna s několika troubami nad sebou. Z kovového nádobí zde najdeme především plechy na pečení, kruhové formy na dorty, formy na biskupské chlebičky. Nechybí zde pochopitelně ani velký výběr formiček a tvořítek na různé druhy cukroví. Na ukládání upečených sušenek sloužily plechové krabice s víkem.

Sváteční schwarzenberská tabule se pyšnila elegantními jídelními servisy. Ten vystavený ve skříních byl speciálně objednaný ve francouzské manufaktuře GIEN na výrobu jemné fajánse v 60. letech 19. století a může na něm stolovat 80 jedlíků.

Nápojové servisy objednávali Schwarzenberkové v 19. století s oblibou

v šumavské sklárně Adolfov, ze které pochází i servis z čirého skla s rubínovou nitkou z konce 19. století.

Dezerty na schwarzenberské tabuli měly především podobu krémů a pěn. V létě nesměla samozřejmě chybět zmrzlina, zvláště jahodová, ananasová nebo čokoládová. Na okně je vystavený zmrzlinový chladič a misky.

Dezertní sladkosti se také často zapékaly do malých „hrníčků“, často s čokoládovou příchutí.

Hlavní kuchařka, která řídila složitý kuchyňský provoz, měla pokojík určený pro krátký odpočinek nebo pracovní záznamy umístěný také v suterénu, v těsné blízkosti svého pracoviště. Ve dvacátých letech 20. století byla hlavní schwarzenberskou kuchařkou paní Rozálie Cermanová.

Jídelní výtah

Dnes jej známe v podobě, která je výsledkem elektrifikační úpravy z 30. let tohoto století. Původní výtah byl zbudován pražskou firmou Jan Prokopec v letech 1906 – 1907. Jeho maximální zatížení činilo 60 kg a zdvih, 16,3 m. Obsahoval bezpečnostní systém samočinných zámků u dvířek v jednotlivých patrech, v suterénu byl umístěn ukazatel pozice výtahu a „mluvící roury opatřené čtyřmi náustky“. Zahrnoval dva menší obslužné prostory („Bedienungs Nische“) po stranách a větší centrální prostor rozdělený na výtah pro jídlo („Speisenaufzug“) a pro kávu („Caffeeaufzug“).

Osobní výtah

Ve 30. letech tohoto století byl původní systém „Stigler“ založený na hydraulickém pohonu (vynález Angličana Georgie Armstronga z roku 1846) přebudován na systém elektrický. Dochovaný exemplář hydraulického výtahu se dnes ukazuje na zámku v Konopišti.

Výrobu a instalaci osobního výtahu na

hluboké zajišťovala od listopadu roku 1906 pražská firma Jan Prokopec, která svou komerční strategii postavila na maximálním zjednodušení obsluhy výtahu. Technické parametry hlubokého výtahu byly následující: hydraulický pístový motor na tlakovou vodu, umístěný ve spodní části výtahové šachty, maximální zatížení 270 kg, zdvih 10,8 m. Pohon tlakovou vodou byl zajištěn prostřednictvím vrchního „reservoiru“, jenž obsahoval 4000 l, což při plánované spotřebě cca 350 l vody na jedno použití výtahu mělo vystačit na více než 10 jízd. Do kabiny, nesené „ocelovým lanem s bavlněným opletením“ a vykládané dubovým dřevem, byla zabudována „pohovka“ a „svícen pro svíčku“. Měla zde své místo i „rytá tabulka s označením směru tažení“, jejíž ukazatel měl být napojen na složitou mechanickou soustavu lanek. Na dřevě v jednotlivých patrech byly připevněny samočinné zavírací zámky napojené na mechanismus podobný současnému „branu“. V suterénu byl kromě toho umístěn mechanický zvonek. Bezpečnost při případném prasknutí vodní trubky zajišťoval jednoduchý systém zpětné klapky.

Ventilační zařízení

Původní systém větracích kanálků, jenž byl zprovozněn v 80. letech 19. století, se ukázal pro provoz kuchyně nedostatečný. Proto bylo v prosinci 1906 zadáno pražské firmě Janka & Company zbudování účinného ventilačního zařízení pro kuchyni i cukrárnu. Odsávání par bylo zajištěno plechovými troubami vedoucími k ventilátoru na druhé straně suterénu. Pro ventilátor byl původně navrhován benzínový spalovací motor známé české firmy Laurin a Klement, nakonec však byl zvolen spalovací motor značky Klimax, zajištěný vídeňskou firmou Pleschner, jehož palivem byl levnější „surový olej“. Do oken byly souběžně instalovány „ventilační uzavírky, které umožňovaly přívod čerstvého vzduchu náhradního“. Vzhledem k velké hlučnosti motoru musela firma Janka v květnu 1907 systém odhlučnit použitím „výfukového hrnce“ o větším průměru.

Rozvod teplé a studené vody

Od dubna 1906 do podzimu 1907 jej prováděla vídeňská firma Waldek & Wagner (osvědčení c. k. dvorní dodavatelé), jež zajišťovala jak rozvod pozinkovaného potrubí, tak instalaci umyvadel a dřezů dovezených z Anglie. Pražská firma Janka & Company mezi tím na zámek instalovala vodní čerpadlo od anglické firmy Carvens, vybavené filtry od hannoverské společnosti Bergfelder. Aby byla voda kvalitnější, byly do rozvodu instalovány další vodní filtry, tentokrát od vídeňské firmy Delphin Filter.

zdroj: kancelář zámku Hluboká.

Mgr. Martin Slaba

Čtvrťáci poznávají matičku stověžatou

Ve dnech 20. 11. a 17. 12. jsme se vydali po stopách naší historie, vědy, kultury a umění. Navštívili jsme Klementinum, prošli jsme se po Staroměstském náměstí, potěšili se pohledem na Orloj, Prašnou bránu a nově opravené Národní muzeum. Příjemným zážitkem bylo divadelní představení „A osel na něj funěl“, na které jsme zašli do divadla Komedie. Paní učitelky nás nezapomněly vzít na Národní třídu, kde s námi pohovořily o událostech, ke kterým došlo v listopadu 1989. Mohli jsme si prohlédnout pomník Jana Palacha, studenta, který obětoval svůj život za lepší budoucnost své země. Měli jsme štěstí na krásné počasí, ale do Prahy se rádi vrátíme, i když bude deštivo.

(žáci 4. tříd)

Návštěva planetária

V pondělí 16. 12. 2019 se žáci šestých tříd vydali do Českých Budějovic na návštěvu planetária, kde pro ně byl od 9 hodin připraven velmi zajímavý program týkající se kosmonautiky a objevování Měsíce.

První část jsme strávili v krásném sále a díky nové digitální technologii jsme nad sebou mohli vidět nejen promítání denní i noční oblohy, Slunce, Měsíce, planety či hvězdy, ale také záběry z vesmíru, obrázky souhvězdí a různé animace.

Druhá část v kinosále byla věnována cestám do vesmíru a tomu, co vše obnáší být kosmonautem. Díky milé paní průvodkyni už víme, kolik váží skafandr, že jídlo pro astronauty rozhodně lépe chutná než vypadá a že stav beztlaku není taková legrace, jak to na první pohled vypadá.

Protože jsme po programu měli ještě trochu času, zastavili jsme se podívat na adventní trhy na českobudějovickém náměstí, posílili se všemožnými dobrotami, nakoupili dárečky, zazvonili na zvon přání a ve 12 hodin jsme se vraceli zpět na Hlubokou.

Výlet se nám moc líbil a návštěvu planetária všem doporučujeme!

Lenka Kudrnová, Šárka Jeřábková a žáci šestých tříd
ZŠ Hluboká nad Vltavou

Den otevřených dveří v SOŠE COP

V sobotu 30. listopadu 2019 proběhl Den otevřených dveří, během kterého se všichni zúčastnění dozvěděli podrobnosti o vzdělávání a dalších aktivitách naší školy. Součástí programu byla prohlídka areálu školy, vybavení učeben pro praktické a teoretické vyučování, praktické ukázky používání učebních pomůcek v odborných učebnách, informace o současných oborech školy a možnosti ubytování na domově mládeže.

Žáci devátých tříd a jejich rodiče řeší v těchto dnech výběr střední školy. Někteří deváťáci mají již svědomitě vyplněné přihlášky, ale stále

je spousta těch, kteří váhají. Právě pro ně střední školy pořádají Dny otevřených dveří. Žáci získají informace o možnostech studia, přijímacím řízení, setkají se s budoucími učiteli a prostředím. Naše škola se snaží vyzdvihnout propojení teorie s praxí, které je vidět v odborných učebnách a dílnách odborného výcviku. Dny otevřených dveří se konají i v sobotu, protože je velké množství budoucích žáků z daleka.

A co při výběru školy hraje důležitou roli?

Rodiče a budoucí žáky zajímá celková koncepce školy, vyučované obory, vybavení školy a domova mládeže. Starší kamarádi jsou pro budoucí žáky důležitým zdrojem informací o škole, kterou navštěvují. Většinou žáci plánují navštívit několik dalších škol, teprve potom se rozhodnou, jakou školu eventuálně zvolí.

Pokud si tedy nejste jisti, která škola bude pro vaše dítě ta nejlepší, rozhodně nevynechejte návštěvu Dnů otevřených dveří, která vám jistě napoví.

Těšíme se na další setkání nejen ve dnech otevřených dveří.

Den otevřených dveří bude probíhat v týdnu od 13. ledna 2020 do 16. ledna 2020 v době od 9:00 hodin do 17:00 hodin. Školu lze také navštívit po telefonické domluvě i mimo tento termín.

Děkujeme všem zájemcům za návštěvu a tímto zveme širokou veřejnost, občany Hluboké nad Vltavou i jiné zájemce o naši školu.

Přijďte se podívat.

KULTURNÍ CENTRUM PANORAMA

www.kcpanorama.cz | https://www.facebook.com/KcPanorama/
ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENÁ! | ZAČÍNÁME PŘESNĚ PODLE PROGRAMU!

STAR WARS: VZESTUP SKYWALKERA

Lucasfilm a režisér J.J. Abrams znovu spojují síly, aby diváky vzali na epickou výpravu do předaleké galaxie ve filmu Star Wars: Vzestup Skywalkera. Ve strhujícím závěru stěžejní Sága Skywalkerů se zrodí nové legendy a odehraje se konečný boj za svobodu galaxie.

ZAKLETÉ PÍRKO

Aninka žije na statku se dvěma nafoukanými sestrami, kterým musí sloužit. Jednoho dne najde pírků, jehož pomocí si přivolá prince Vítku, zakletého do ptačí podoby. Když zlé sestry zjistí, že se Aninka schází s pohledným mladíkem, pírků ji vezmou, zničí a Vítek zmizí.

VÝJIMEČNÍ

Od autorů komedií Nedotknutelní (2011) a Dokud nás svatba nerozdělí (2017) přichází zatím nejosobnější projekt, plný naděje a nečekaného humoru. Přes 20 let žijí Bruno (Vincent Cassel) a Malik (Reda Kateb) ve světě, který zná jen málo z nás – ve světě autistických dětí a mladistvých.

MŮJ PŘÍBĚH

Mladá talentovaná Elizabeth rezignuje na úspěšnou kariéru baletky kvůli osudové lásce. Muž jejího srdce má však dvojí tvář, a tak Elizabeth v jediném okamžiku ztratí úplně vše, na čem jí v životě záleželo. Co se však zdálo být koncem, může se stát novým začátkem.

ŠŤASTNÝ NOVÝ ROK

Film se odehrává v pohádkově zasněžených Vysokých Tatrách, kde se na jednom místě sejde parta kamarádek, jejich blízcí i úplní cizinci. Každý z nich tu má svůj vlastní příběh.

KAREL SVOBODA: ŠŤASTNÁ LÉTA

Život českého hitmakera Karla Svobody plní dodnes přední stránky novin, ale i přesto je stále obestřen tajemstvím. Jako jeden z mála českých hudebních skladatelů dokázal se svou hudbou dobýt srdce posluchačů po celém světě.

PŘÍPAD MRTVÉHO NEBOŽTÍKA

Hlavní postavou komedie je major Prubner (David Novotný), který spolupracuje na vyšetřování podivného případu vraždy s detektivy Skálovou (Hana Vagnerová), Rorýsem (Martin Pechlát) a Dymákem (Lukáš Příkazký). Děj je tady ovšem pouze záminkou pro humor - jak situační, tak slovní.

PŘÍLIŠ OSOBNÍ ZNÁMOST

Natálie je svobodná třicátnice. Je šťastná, má dobrou kariéru a dlouholetou nejlepší kamarádku Simonu, které se právě obrátil život vzhůru nohama. Simona je čerstvě po rozvodu a snaží se vyrovnat s tím, že její jedenáctiletý syn odchází žít k otci.

KRÁLÍČEK JOJO

Jojo si to užívá. Jako správný malý kluk má spoustu kamarádů v Hitlerjugend, nej-přítele Yorkiho a pak ještě jednoho kamaráda imaginárního – Adolfa Hitlera. Prostě pohoda. Dokud ne zjistí, že jeho maminka ukrývá židovskou dívku.

Pá 3.1.2020 od 19:00 150.00 Kč

USA • 2019 • 155 min •

So 4.1.2020 od 19:00 150.00 Kč
So 18.1.2020 od 19:00

CZE • 2019 • 94 min •

Čt 9.1.2020 od 19:00 150.00 Kč

FRA • 2019 • 114 min •

Pá 10.1.2020 od 19:00 150.00 Kč

CZE • 2019 • 90 min •

So 11.1.2020 od 19:00 150.00 Kč

CZE • 2019 • 90 min •

Čt 16.1.2020 od 19:00 150.00 Kč

CZE • 2020 • 90 min •

Pá 17.1.2020 od 19:00 150.00 Kč

CZE • 2020 • 95 min •

Čt 23.1.2020 od 19:00 150.00 Kč

CZE • 2019 • 107 min •

St 29.1.2020 od 19:00 150.00 Kč

CZE • 2020 • 108 min •

Komorní scéna

www.kcpanorama.cz | https://www.facebook.com/KcPanorama/
ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENÁ! | ZAČÍNÁME PŘESNĚ PODLE PROGRAMU!

NÁRODNÍ PARKY SEVERNÍ AMERIKY

Slovem provází manželé Obstovi

...

A DO PYŽAM! - Divadlo Piki

Aby nenechal svou milenkou v den jejího narozenin doma samotnou, pozve ji „pán“ na venkov, kde pravidelně tráví víkendy se svou manželkou. Aby ospravedlnil její přítomnost, pozve i svého nejlepšího přítele. Vše zkomplikuje služka, která má stejné jméno jako „pánova“ milénka.....

JE TO NA BEDNU - Divadelní spolek Křížžáci

PŘEDSTAVENÍ PRO SENIORY.

Zabedněná fraška z časů, o nichž už nikdo nevěří, že byly.

St 15.1.2020 od 17:00 0.00 Kč

CZE • • 90 min •

Pá 24.1.2020 od 19:00 200.00 Kč

So 25.1.2020 od 19:00

• • 120 min •

Pá 31.1.2020 od 19:00 50.00 Kč

• • 120 min •

Dětská představení

www.kcpanorama.cz | https://www.facebook.com/KcPanorama/
ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENÁ! | ZAČÍNÁME PŘESNĚ PODLE PROGRAMU!

TROLLOVÉ A KOUZELNÝ LES

Odpradávná leží kdesi v hlubokých leších království trollů. Mimo dosah a zájem lidí si v přítmí a stínu užívají spokojeného života a veselí pod vládou krále Gromma.

ŠPIÓNÍ V PŘEVLEKU

Superšpión Lance Sterling a vynálezce Walter Beckett jsou naprostými protiklady. Lance je kultivovaný, elegantní a nonšalantní. Zatím co Walter ... ne.

SNĚŽNÁ MELA

Napínavé a zároveň veselé dobrodružství polárního lišáka Bleska, který má velký sen, stát se nejlepším arktickým kurýrem. Jeho první zásilka ho ale zavede do tajuplné polární pevnosti, kde prohnáný zloduch Otto Von Walrus spřádá plány na zničení Arktidy.

LEDOVÉ KRÁLOVSTVÍ II

Proč se Elsa narodila s kouzelnou mocí? Odpověď ji svůdně volá a zároveň hrozí, že zničí její ledové království. Společně s Annou, Kristoffem, Olafem a Svenem se královna Elsa vydává na nebezpečnou a pozoruhodnou cestu. Ve filmu Ledové království se Elsa obávala, že je pro svět příliš mocná. Ve s ...

Ne 5.1.2020 od 17:00 130.00 Kč

CAN • 2018 • 90 min •

Ne 12.1.2020 od 17:00 130.00 Kč

USA • 2019 • 104 min •

Ne 19.1.2020 od 17:00 130.00 Kč

CAN • 2019 • 95 min •

Ne 26.1.2020 od 17:00 130.00 Kč

USA • 2019 • 103 min •

Platí od 1.12.2019		Odjezdy ze zastávky Hluboká n.Vlt., pod kostelem																	
Bechyně	Stanoviště	A A A A A A A A A A A A A A A A A ✕ 31 ⑥ ✕ ✕ ✕ ✕ 19 ⑦ 46 p ✕ 19 ✕ 60 ✕ ✕ 31 † 25 5 40 7 02 8 54 11 34 13 16 14 07 15 16 15 42 16 10 17 45 19 03 19 03																	
České Budějovice	Stanoviště	B B B A B B B A B B B A B B B A A A B B ✕ ✕ ⑥ † 14 16 ✕ ✕ ✕ ✕ ✕ ✕ ⑥ † 26 ✕ ✕ ✕ ✕ 19 ✕ ⑥ ✕ ✕ ⑥ ✕ ✕ 30 ⑥ † 4 39 4 47 5 01 5 04 5 45 5 51 6 01 6 05 6 05 6 10 6 12 6 25 6 56 6 57 7 01 7 10 7 17 7 28 7 34 7 36 7 39 7 40																	
	Stanoviště	✕ 70 ✕ ✕ † ⑥ ✕ ⑥ † ✕ ✕ ⑥ † ⑥ † ✕ ⑥ † ⑥ † 24 ✕ ✕ 31 † 25 ① 2 3 4 61 ⑤ 23 8 08 8 30 8 52 8 52 9 03 9 10 9 31 9 59 10 43 11 44 11 55 12 05 12 05 12 59 13 03 13 04 13 06 13 10 13 10																	
	Stanoviště	B B B A B A B A B A B A B A B A B A B A ✕ 44 ✕ ⑥ † ✕ 19 ⑥ † 24 ✕ 70 ⑥ ✕ ✕ ✕ 31 ✕ 31 ✕ 31 ✕ ⑥ † ✕ ✕ ⑥ ✕ 13 53 14 10 14 33 14 34 14 55 14 56 15 30 15 32 15 36 15 38 15 55 16 04 16 22 16 24 16 30 16 38 16 55 17 10																	
	Stanoviště	B A B B B A B B B A B A B B B A B B † 25 ✕ ⑥ † ⑦ 77 ✕ ✕ † 25 ✕ 31 ✕ 31 ⑥ 36 ✕ ✕ 31 ✕ 30 17 24 17 30 17 38 17 53 17 55 18 20 18 49 18 49 19 24 19 24 20 30 21 36 22 18 23 15																	
Dobřejovice	Stanoviště	✕ 70 ✕ ✕ 70 ✕ p ² ✕ 31 6 54 12 46 14 16 15 17 18 44																	
Hosín	Stanoviště	B B B B B B B B B B B B B B ✕ ✕ ⑥ † ✕ ✕ ⑥ † ⑥ † ✕ ✕ ⑥ † ✕ ✕ 6 05 7 01 7 40 8 30 10 43 11 55 14 33 15 32 16 30 17 38 18 20 20 30 23 15																	
Mydlovary	Stanoviště	A A A A A A A A A A A A A A A A A ✕ ✕ 70 ✕ 8 13 15 16 15 59																	
Olešník	Stanoviště	A A A A A A A A A A A A A A A A A ✕ † ✕ ⑥ ✕ ✕ 70 ✕ † 25 ✕ 31 ⑥ 81 ✕ 31 ✕ 31 ✕ 11 6 40 9 55 11 03 12 48 12 49 14 53 15 28 16 37 16 55 17 20 18 37 20 28 22 57																	
Poněšice, Kostelec	Stanoviště	B B B B ✕ ✕ ✕ ✕ 31 6 35 12 48 15 17 17 14																	
Praha, Roztyly	Stanoviště	A A A A A A A A A A A A A A A A A ⑥ ✕ 19 ⑦ 46 p ✕ 19 7 02 14 07 15 16 15 42																	
Týn n.Vlt.	Stanoviště	A B A A A A A A A A A A A A A A A ✕ ✕ ⑥ † 26 ✕ 70 ✕ 30 ✕ ⑥ ✕ ✕ 19 ✕ 70 ✕ ✕ ⑥ 84 ✕ ⑤ 75 ✕ ✕ 19 ✕ 5 40 6 35 7 02 7 04 7 41 8 54 10 13 10 15 10 40 10 56 11 34 12 48 13 07 13 16 13 49 13 50 14 07 15 14																	
	Stanoviště	B A A A A A A A A A A A A A A A A ✕ † 24 ✕ 19 ✕ 19 ✕ ✕ ⑥ 81 ✕ 31 † 25 ⑦ 77 † 25 ✕ 12 15 17 15 19 15 42 15 47 16 10 17 45 19 00 19 03 19 03 19 17 20 18 22 57																	
Týn n.Vlt. přes Dřiteň	Stanoviště	A A A A A A A A A A A A A A A A A ✕ † ✕ ⑥ ✕ ✕ † 25 ✕ 31 ⑥ 81 ✕ 31 ✕ 31 ✕ 11 6 40 9 55 11 03 12 48 12 49 15 28 16 37 16 55 17 20 18 37 20 28 22 57																	
Týn n.Vlt. přes Purkarec	Stanoviště	A A A A A A A A A A A A A A A A A ✕ ✕ ✕ 31 ✕ 31 6 38 12 42 15 25 17 20																	
Zahájí	Stanoviště	A A A A A A A A A A A A A A A A A ✕ † ✕ ⑥ ✕ ✕ 70 ✕ 70 ✕ ✕ † 25 ✕ 31 ⑥ 81 ✕ 31 ✕ 31 ✕ 11 6 40 9 55 11 03 12 48 12 49 14 53 15 16 15 28 15 59 16 37 16 55 17 20 18 37 20 28 22 57																	
Zámostí	Stanoviště	B B B B B B B B B B B B B B B B B 16 ✕ 33 ✕ 44 ✕ ⑥ ✕ ✕ ✕ ⑥ † ⑥ † ✕ ✕ ⑥ † ⑥ † ⑥ † 24 ✕ ✕ ✕ 70 ⑥ † 24 ⑥ † 4 52 5 45 5 54 6 05 6 28 6 35 6 54 7 01 7 38 7 40 8 29 8 30 10 43 10 53 11 55 12 16 12 46 12 48 14 16 14 24 14 33																	
	Stanoviště	B B B B B B B B B B B B B B B B B ✕ ✕ ✕ ⑥ † ✕ ✕ ✕ 31 ⑥ † ✕ ✕ 31 ⑥ 36 ✕ 14 58 15 17 15 32 16 04 16 30 16 39 17 14 17 38 18 20 18 44 18 44 20 30 23 15																	
Zliv	Stanoviště	A A A A A A A A A A A A A A A A A ⑥ 14 ✕ 44 ✕ 70 ✕ ✕ ✕ 44 ✕ 70 p ³ ✕ ✕ 31 p ⁴ † 25 ✕ 30 4 31 5 33 6 50 8 13 12 20 13 27 15 16 15 59 16 55 18 05 21 35																	

Vysvětlivky značek

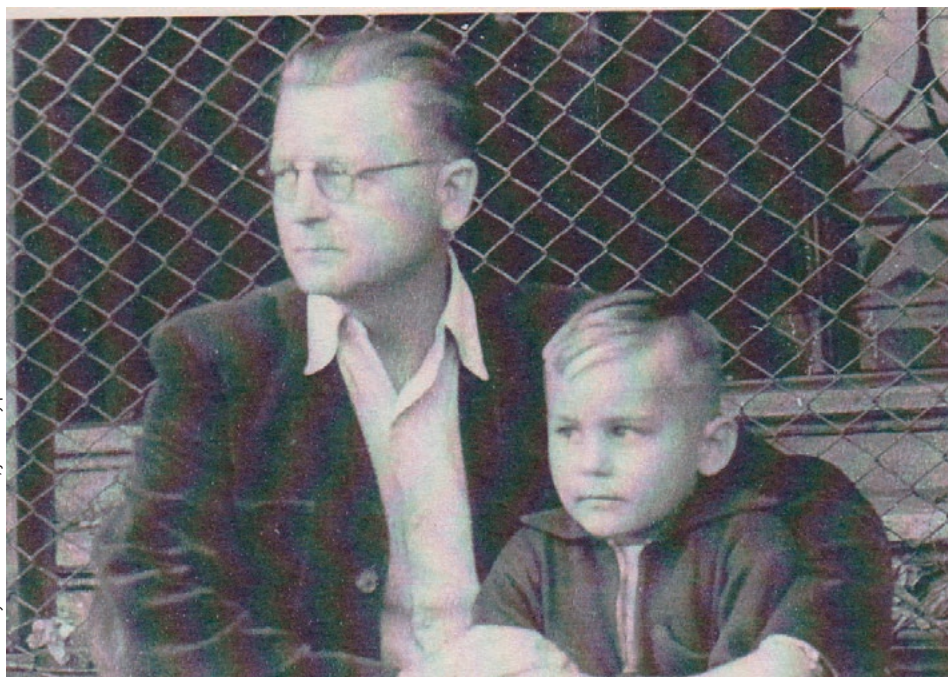
Platí do 12.12.20
Termíny změn jízdních řádů vyhlášené MČR v roce 2020: 1.3., 14.6., 30.8.

- ✕ jede v pracovních dnech ① jede v pondělí ② jede v úterý ③ jede ve středu ④ jede ve čtvrtek
 ⑤ jede v pátek ⑥ jede v sobotu ⑦ jede v neděli † jede v neděli a ve státem uznané svátky
 p s přestupem v zast. Týn n.Vlt., AN p³ přes Mydlovary
 p² s přestupem v zast. U Pulců p⁴ s přestupem v zast. Zahájí

- 11 jede jen v lichých týdnech, nejede 31.12.
 12 jede jen v sudých týdnech
 14 nejede 7.12., 14.12., 24.12., 25.12.
 16 jede jen 7.12., 14.12.
 19 nejede od 21.12. do 1.1.
 23 jede 27.12., 3.1., 31.1., 14.2., od 3.7. do 28.8., 30.10.
 24 nejede 24.12.
 25 nejede od 24.12. do 25.12.
 26 nejede od 24.12. do 25.12., 1.1.
 30 nejede od 23.12. do 3.1.
 31 nejede 31.12.
 60 jede od 23.12. do 3.1., 31.1., od 10.2. do 14.2., 9.4., od 1.7. do 31.8., od 29.10. do 30.10.
 61 nejede od 24.12. do 26.12., 1.1., 30.1., 9.4., 30.4., 7.5., 6.7., 28.9., 28.10., 17.11.
 70 nejede od 23.12. do 3.1., 31.1., od 10.2. do 14.2., od 9.4. do 13.4., 1.5., 8.5., od 1.7. do 31.8., 28.9., od 28.10. do 30.10., 17.11.
 75 jede také 30.1., 30.4., 7.5., nejede od 23.12. do 3.1., 31.1., 14.2., 10.4., 1.5., 8.5., od 1.7. do 31.8., 30.10.
 77 jede také 13.4., 28.9., nejede od 21.12. do 3.1., 12.4., 1.5., 8.5., od 1.7. do 31.8., 27.9., 28.10., 17.11.
 33 jede od 23.12. do 1.1., od 13.7. do 24.7., 16.11.
 36 jede také 25.12., 10.4., 1.5., 8.5., 6.7.
 44 nejede od 23.12. do 1.1., od 13.7. do 24.7., 16.11.
 45 jede také 1.1., 13.4., 6.7., 28.9., nejede 22.12., 29.12., 12.4., 5.7., 2.9.
 46 jede také 1.1., 13.4., 6.7., 28.9., nejede 29.12., 12.4., 5.7., 27.9.
 81 jede také 31.12.
 84 jede také 24.12.

Knížka o Hluboké (a Třeboni) pro radost ze vzpomínání

Autor knihy – Stanislav Kahuda, jako malý prcek s tatínkem

Chvilí před Ježíškem proběhl slavnostní křest nové vzpomínkové knihy věnované Hluboké nad Vltavou a Třeboni v polovině 20. století. V malém sále Jihočeské vědecké knihovny v Budějovicích setkání autorů s budoucími čtenáři velmi příjemně a zasvěceně moderovala novinářka Hanka Hosnedlová.

Svoji knihu představili Ing. Stanislav Kahuda a Mgr. Tomáš Sterneck, Ph.D. a povyprávěli o své společné práci na jejím vydání.

Byl to příjemný podvečer, už proto, že křest knihy proběhl jako rodinný podnik, neboť rodinné kvarteto přineslo hudební nástroje a spolu s obecnstvem se hrálo a společně zpívalo z partesu. Vnučky Stanislava Kalvody studují na uměleckých školách, konzervatoři a pražské AVU sochařinu a restaurátorství, ale ani přítomní pánové nezůstávali v uměleckém přednesu pozadu, a návštěvníci vytvořili nečekaně slušně znějící pěvecký sbor. Zkrátka příjemné komorní a přátelské prostředí pozastavilo nás všechny v předvánočním spěchu a vytvořilo pohodovou chvíli, kterou si všichni vychutnali. Tím spíš, že k dispozici bylo i vánoční cukroví, káva a poháry vína.

Kdo mě ke psaní knihy přiměl?

Můj syn, který knize dal koncept a formu, odpovídá pan Kahuda na dotaz Hanky Hosnedlové. A proč se vlastně jmenuje hlubocký prcek a treboňský kluk? Toho prcka měl na svědomí můj otec, protože mi tak říkával, když jsem byl malý. Takže na Hluboké jsem býval prcek se vším všudy a táta mě jinak neoslovoval. Prcku pojď sem, prcku, jdem tam, uděláme tohle... a dokonce občas to slovo použil daleko později, když už jsem byl o hlavu

větší než on. Prckem jsem byl tedy v krásných dobách nejmladšího dětství na Hluboké, kde jsem bydlel s rodiči v domě zámeckého ducha – zvaném Štekl, a posléze po přestěhování už ve městě Třeboni, kde jsem pak prožíval svá klukovská a jinošská léta.

Nemyslete si ale, předesešlá pan Stanislav Kahuda, že jsme žili jako princátka a kolem nás pobíhali lokajové se stříbrnými tácy s jídlem. Táta byl řadový zaměstnanec, a pro tyhle lidičky, zaměstnané u knížete Adolfa Swarzenberga, byl k bydlení vyhrazen Štekl, kousek níž pod zámekem.

Tomáš Sterneck je možná pro někoho překvapením, uvedla paní Hanka Hosnedlová. Nestává se totiž často, aby syn měl jiné příjmení,

než otec. Tomáš Sterneck převzal příjmení po matce, aby zachoval rodinné příjmení rodové linie Sternecků.

Některým posluchačům také vrtalo hlavou, jak je možné, že o generaci mladší člověk je spoluautorem vzpomínkové knížky, kde druhý autor vzpomíná na nejzazší vzpomínky svého dětství.

Syn Tomáš „neskromně“ doznal, že ano, on sám byl iniciátorem vzniku této knihy. A to proto, že od dětství na něj doléhaly příběhy a příhody z dětství, vyprávěné tatínkem i maminkou a prarodiči z obou stran. Tak poznával minulost obou rodin. Vyprávění tatínka o tom, kde rodina žila a jaké bylo zázemí vyprávěných příběhů na Hluboké i v Třeboni, byla synovi trochu vzdálenější, už proto, že on sám je Budějovičák. Zdálo se, že je více vázán na mamčinu stranu. Na Hluboké ani v Třeboni, nikdy nežil.

Ale protože tátovo příběhy lákaly jakousi neznámou „exotikou“, napadlo ho, že by bylo hezké je nějak literárně zpracovat. Nejen pro potřeby rodiny, protože na rodinné příslušníky působí vzpomínky otce i dědečka samozřejmě intimněji. Ale příběhy mají i jakýsi všeobecný přesah, protože vypovídají o době, ve které vznikly. Také o prostředí, které mnozí znají a mají v něm usazené zase své příběhy a něco jim tátovo vzpomínky připomenou. Pro mladší je zase doba před pěti, šesti desetiletími už tak vzdálená, a vím to i díky mým neteřím, vysvětluje Tomáš Sterneck, že vlastně ani nechápou, jak to v tehdejší společnosti vlastně fungovalo. A také v tom může vzpomínková knížka přispět k vysvětlení.

Prcek nám vyrostl ve velkého chlapa, říká průvodkyně večerem a křestem knížky, paní

Stanislav Kahuda a Hanka Hosnedlová. Foto: Eliška Hlaváčková

Hanka Hosnedlová, a vyzve dotyčného autora, aby přečetl jednu ze svých historek. Ta příhoda

má takové příjemné, teplé a voňavé jméno jedné oblíbené řeznické pochoutky: Sekaná.

Však si ji, spolu s dalšími krátkými příběhy můžete tentokrát ve Zpravodaji také přečíst.

Ale ty ostatní už najdete v knížce a budou se vám také líbit.

Jak jste seřadili historky tak, aby k sobě s časovou posloupností patřily?

Tomáš Sterneck vysvětluje, že to opravdu nebylo úplně jednoduché. Prozradil, že redakční strukturální úprava trvala trochu déle než tatínkovo vlastní psaní. Bylo třeba z jednotlivých víceméně izolovaných příběhů uspořádat cosi, co má nějakou logiku a někam směřuje. První část po rodinném úvodu patří Hluboké a nejstarším švarcenberáckým vzpomínkám, zprostředkovaných částečně ještě i prarodiči. A pak se teprve děj posunuje do Třeboně. Díky tomu zazní společně přezpívání úvodní písničky Na třeboňských lukách. Ta totiž má určitý smysl obsažený v knize a v ní se o téhle písničce dozvíte víc.

Stanislav Kahuda vysvětluje, že teprve poté, co byly historky napsány, vyhledal fotografie v rodinném archivu a k textu je přiřadil. A Tomáš dokládá, že historii každé rodiny tvoří i předměty, které v rodinách přechováváme mnohdy po generace. Některé z nich proto nafotili a použili jako ilustrace. Samy o sobě ty předměty nic nevypovídají, ale v kontextu vyprávění a vzpomínek rodinné paměti nabývají najednou jistého významu.

Stanislav Kahuda se samozřejmě do míst, kde své dětské vzpomínky zanechal, občas vracel a dosud vrací. A samozřejmě nejen on, ale i s celou rodinou. Mnohokrát na Hluboké, mnohokrát v Třeboni a vždycky to bylo příjemné vzpomínkové pohlázení. Jednou poslala rodina

rodiče přímo do hotelu Štekl, aby přespali přesně tam, kde kdysi býval byt rodičů pana Kahudy. I s místností, ve které míval pokojíček.

Stanislav Kahuda vypráví, že na další schwarzenberské štaci našli nový domov v Třeboni, v době, která už předznamenala zánik panství české šlechty. Přestěhovali se do pivovaru, kde samozřejmě spolu s ostatními kluky prožíval četná dobrodružství. Znáte to, kluci prolezou všechno. Vylezli až nahoru na komín. Prolezli sklepy, dokonce objevili i podzemní chodbu, která údajně ústí pod rybník Svět... Taky pudy a další zákoutí podlehly klučíckým výpravám. Největší lahůdkou pro malé uličníky bývaly obrovské haldy uhlí, tehdy – jak se říkalo – kvalitního „ořechu“. Tehdy se samozřejmě ještě netopilo ani plynem, ani elektrickou. Do uhlí kluci skákali z vysoké plechové střechy. Dopadali se do něj skvěle, nohy si nepolámaly, hezky se do něj zabořily. Ale zřejmě si dovedete představit, jak asi vypadali, když se pak vraceli domů. Výprask rozhodně nechyběl.

Moc rád vzpomíná autor knížky na zvuk sudů válených po dvoře pivovaru, i když dnes už je to vzpomínka dávno zašlá prachem času. Dřív byly sudy dřevěné a smolili se smolou, a přitom se musely pokoulet po kamenech nádvoří. Samozřejmě i do těch sudů kluci lezli. A jako všechny děti vyrůstající v pivovaru občas ochutnávali i pivo. Byly to na dnešní poměry dětské zážitky značně netypické.

Vyprávění pana Kahudy se hemží zajímavými aktéry. Mnohé z osobností, které v tehdejších

dobách potkal, ho ovlivnily nebo motivovaly pro budoucí život.

Například se setkal s malířem Františkem Libalem, rodákem z Veselí nad Lužnicí, který často procházel jihočeskou krajinou a maloval. Měl to štěstí, že malíř ho jednou „nachytal“, jak se snaží umělecky ztvárnit na malířském plátně třeboňskou hrobku. Malíř se dal s chlapcem do řeči a vzniklo mezi nimi hezké přátelství. Na malíře Libala vzpomíná pan Kahuda moc rád a byl vždycky šťastný, když na nějaké výstavě v Praze nebo dokonce i v zahraničí narazil na jeho obraz. Možná i díky tomuto přátelství se ho malířství dotklo a záliba v malování mu zůstala.

Mrzelo tě někdy, že jsi podrobněji nevyptal svých rodičů, abys měl později do svých vzpomínek přiměs více podrobností a detailů z tehdejších dob dětství? zeptala se Hanka Hosnedlová na závěr.

Nejednou! Kolikrát si člověk potřebuje něco upřesnit, doptat se. Vyčítáš si, že jsi prolekoval čas třeba na dovolené u rodičů na chalupě, nezeptal ses, nepovídal si s nimi o dobách minulých. To jsou věci, které se nedají napravit. Neudělal jsem to, mrzí mě to.

Ohlasy z publika napovídají, že takto lituje většina z nás.

Takže knížko, ať se ti dobře putuje mezi čtenáři.

Budou z tebe mít radost, protože je dokážeš zavést do dob našeho dětství a mládí, a to je dar nejvzácnější.

Autoportrét – František Libal

Úryvky z knihy Hlubocký prcek a třeboňský kluk

... Následující dvě historky zná autor (Stanislav Kahuda) pouze zprostředkovaně, z vyprávění rodičů. Obě se totiž odehrály v době, kdy ještě nebyl na světě, krátce před válkou. Týkají se života hlubockých Švarcneráků a spojuje je společné téma – jídlo. A ta třetí je o proslulém hlubockém lékárníkovi, panu Děťákovi.

SEKANÁ

Historika se sekanou se odehrála přímo ve Šteklu a při vši pietě vůči mým dávno již nežijícím rodičům snad mohu prozradit, že skončila jejich hádkou. Jednoho dne totiž do štekelského dvora zavítal bratranec JUDr. Adolfa knížete ze Schwarzenbergu, princ Josef (*1900, †1979), který jako zemědělský inženýr našel uplatnění v lesní správě vimperského panství.

Na chodbě před naším bytem zapředel princ rozhovor s mým otcem. Co bylo impulsem a předmětem této debaty mi bohužel není známo. Zato vím, že se během chvíle stočila k výměně názorů na různé druhy řeznických a uzenářských výrobků. Táta opěvoval svou oblíbenou huspeninu z vepřových nožiček, zatímco princ horlil pro sekanou.

Najednou Ing. Josef Schwarzenberg řekl, že na tu sekanou zrovna dostal hroznou chuť, ale že si tu chuť bohužel musí nechat zajít. Otec se samozřejmě hned zeptal, proč si svou oblíbenou pochoutku jednoduše neobjedná u zámeckých kuchařů. Princ se zatvářil nešťastně a odpověděl, že kdykoli o ni na Hluboké požádá, dostane velký tác, kolem dokola obložený všemožnými nesmysly, v jehož prostředku bude jen malinký kousek sekané. Tak malý, že si ho ani nevychutná.

Táta prince politoval a po chvíli se se smíchem rozešli. Pozornému čtenáři teď jistě vrtá hlavou, proč že se pak mí rodiče měli pohádat. Došlo k tomu proto, že máma, které otec po příchodu do bytu o rozhovoru s Josefem Schwarzenbergem vyprávěl, moc dobře věděla, co je ve špajzu. Totiž, že tam má táta pořádnou porci sekané, kterou si předtím koupil a schovával si ji na večer. Mámu rozčílilo, že otec nechal zvítězit apetit nad zdvořilostí a že princovi svou večeři nenabídl.

SLAVNOSTNÍ TABULE S KNĚŽNOU

V případě této historky mě obzvláště mrzí, že ji nedokáži přesně časově zařadit. Odehrála se totiž při nějaké slavnosti příležitosti, která zavdala podnět ke společnému stolování knížecí rodiny se širokým kruhem schwarzenberských zaměstnanců. Na hostinu v prostorách hlubockého zámku byli pozváni Švarcneráci nejrozličnějších profesí a nejrozličnějšího

společenského postavení – od ředitelů a správců přes nižší kancelářské úředníky, hajné, kočí či šoféry, až po služebný zámecký personál.

Každého ženatého muže doprovázela jeho manželka. V čele slavnostní tabule seděl JUDr. Adolf Schwarzenberg se svou chotí Hildou, rozenou princeznou z Lucemburku.

Na prostřených stolech byla kromě příborů, pohárů, ubrousků, ovoce, květin a dalších nezbytností připravena pro každého hosta malá porcelánová miska s vodou, určená k opláchnutí rukou po konzumaci ryb či zvěřiny. Vzhledem k prostému původu velké části hostů nepřekvapí, že mnohé z přítomných žen neměly se stolováním „na úrovni“ vůbec žádné zkušenosti. Některé z nich proto nepochopily pravý účel před nimi postavených misek s vodou. Usoudily, že je radno se z těchto nádobek před jídlem napít, a opravdu tak učinily.

To ovšem velice pobavilo některé ctihodné dámy z vyšších vrstev schwarzenberského úřednictva, které se začaly chichotat a pronášet na adresu nepoučených spolustolovnic nezdvořilé komentáře. Dávaly tak ostentativně najevo, že ony samy mají vybrané chování, dobře vědí, co se sluší a patří, a takového poklesku by se nikdy nedopustily. Atmosféra kolem slavnostní tabule houstla.

Trapnou situaci však rázem vyřešila excelentním způsobem paní kněžna. Povstala, pozvedla svou misku a napila se z ní. Škodolibé dámské chichotání a jedovaté poznámky okamžitě utichly. Poté kněžna Hilda s úsměvem přivítala všechny přítomné a popřála jim dobrou chuť. Gesto hodné pravé aristokratky!

ODPOVĚĎ PANA APATYKÁŘE

Můj otec chodíval hrát karty s panem Jaroslavem Děťákem (*1913 †1987). Tento hlubocký lékárník a současně nadšený propagátor jihočeské turistiky byl publikačně činný. Uplatnil se nejenom v oblasti farmakologické literatury, ale také jako autor renomovaných turistických průvodců. Na Hluboké se však za mých časů stala pověstnou především jeho šprýmovná komunikace se zákazníky.

Na otázku „A pomůže mi ten lék?“, kterou si od návštěvníků své ordinace musel den co den mnohokrát vyslechnout, pan apatykář odpovídal vždy stejně. V dobrém rozmaru na ni znovu a znovu reagoval slovy: „Nemám tušení, protože nevím, jestli by se vám neulevilo, i kdybyste ten lék nebral/nebrala.“

Snad pan Děťák ve skrytu duše doufal, že tak zákazníci od neustále opakovaného dotazu odradí. To se mu nepodařilo, zato jeho průpovídka na Hluboké zlidověla. Povědomí o ní vedlo dokonce některé škodolibé sousedy k tomu, že pana apatykáře k jeho typické odpovědi provokovali. Příkladná přívětivost, která jeho jednání v lékárně provázela, ho ale jako dokonalého profesionála ani tak neopouštěla.

Anotace knihy:

Stanislav Kahuda st. – Tomáš Sterneck:

Hlubocký prcek a třeboňský kluk

Vzpomínky na polovinu 20. století

Vzpomínková knížka, jež je výsledkem spolupráce pamětníka s literárně činným historikem, nás provede svérázným prostředím dvou jihočeských měst v období kolem poloviny 20. století. Nejprve navštívíme Hlubokou na sklonku schwarzenberské éry. Poté se přesuneme do Třeboně doby počátků „budování socialismu“. V osobních

vzpomínkách na dětství a rané mládí ožívá hlubocký Štekl se služebními byty zaměstnanců knížat ze Schwarzenbergu, stejně jako třeboňský pivovar, lázně či „tajuplná“ městská zákoutí. Vedle významných osobností přicházejí ke slovu rázovité figurky spoluvytvářející nezaměnitelný kolorit obou jihočeských měst. Na stránkách oživených řadou dobových fotografií jsou léta převratných společenských změn představena s nadhledem a laskavým humorem.

Vydalo nakladatelství Nová Forma v Týně nad Vltavou, **na Hluboké je kniha k zakoupení za 169 Kč v Knize Olgy Trčkové**

Bojovník třídy 250 ccm Jawa

Foto: rodinný archiv

V naší Hluboké se máme čím chlubit – historickými památkami, ale i místními rodáky, kteří vynikli na veřejnosti. Jedním z nich byl František Kalaš (1950 –2015), rodák z hlubockého Podskalí. Svůj život prožil doslova „v motorkách“. Jako malý kluk nadšeně sledoval burácející motory motocyklů závodníků na hlubockém silničním okruhu. Ta klukovská touha usednout do sedla a krotit sílu stroje pod sebou...

Tady byl asi původ Františkovy životní lásky k motocyklům. Vyučil se zámečnickem, absolvoval strojní průmyslovku, a „zakotvil“ v národním podniku Motor (vývojové oddělení karburátorů) v Českých Budějovicích.

František, motocyklový odchovanec tehdejšího Svazarmu, byl přijatý do klubového týmu motocyklů Rudá hvězda České Budějovice. Jeho závodníci byli hodnoceni na druhém místě v republikových soutěžích hned za RH Praha. Začal tvrdý trénink do terénních soutěží. Náš František měl již nějaké zkušenosti z mistrovství ČSR v roce 1969, ze závodu v tehdejší Německé demokratické republice si přivezl čestnou plaketu. (Dříve se nedávaly medaile, ale plakety.)

Františkova maminka Anna vzpomíná, jak Fanouš přijížděl ze závodů unavený, ale nejdříve pečoval o motocykl. Zabláčená kombinéza, často s propálenou nohavicí od výfuku, byla její starost.

Abychom blíže poznali Františkovo motocyklové soutěžení, pokusím se o stručný nástin (asi neúplný), jeho terénních závodů s jeho milovanou Jawou. V celorepublikové soutěži v Praze roku 1971 vybojoval 2. místo!

Pak již nastal seriál závodů, kde Kalaš startoval v dresu Rudé hvězdy. Například v soutěži jezdců do věku 23 let získal zlatou plaketu. Velkým Františkovým úspěchem byl jeho start na Mezinárodní šestidenní terénní soutěži v Krkonoších v roce 1972. Zde, v silné konkurenci, byl na krásném devátém místě, a jeho klubový tým Rudé hvězdy vybojoval celkové druhé místo mezi 38 soutěžícími družstvy!

S Františkem jezdili v soutěžích i další hlubočtí závodníci, členové Rudé hvězdy. Například Jenda Círk, mj. absolutní vítěz kvalifikace na mistrovství ČSSR v roce 1971 ve třídě do 350 ccm. Klubovým kolegou jim byl další Hlubočák, Václav Irovský na motocyklu do 500 ccm.

František Kalaš byl za vzornou reprezentaci města i podniku Motor oceněn podnikovým vedením (zde pracoval jako vývojový specialista).

Nelze opomenout, že motocyklisté Rudé hvězdy byli bezplatnými dárci krve, a Kalaš měl čestný bronzový odznak Jana Janského.

I v dalších terénních soutěžích na mistrovstvích ČSSR byl František úspěšný – v roce 1973 v závodě Krušnohor získal 2. místo, v Košicích byl celkově sedmý, byl oceňován mnoha čestnými i zlatými plakety.

Krásné úspěchy, řekneme si, ale co je za nimi? Tisíce hodin tréninkové námahy, naštěstí bez vážnějších zranění. A obětavá rodina, podporující jeho radost ze závodění. Po roce 1975 Františkovo závodění razantně ubylo. Byla zde rodina s dětmi, ozývaly se bolesti v kolenou, únava z tvrdých soutěží se hlásila. Přesto v říjnu 1989, v terénních závodech veteránů Dolní Čermná, získal Kalaš druhé (!) místo.

Závěr života našeho hlubockého rodáka Františka Kalaše se vyznačoval nejen jeho opravárenskou prací na motocyklech Babetta, ale i sestavováním nových motocyklových prototypů a sběratelstvím historických strojů. Bohužel, Františkovo náhlé úmrtí mu zabránilo v další práci.

Říká se, že člověk by měl ve svém životě udělat vše, co je v jeho silách. František Kalaš tento úkol splnil!

Douška: Článek je vzpomínkou k nedožitému 70. výročí narození (24. ledna 1950) Františka Kalaše, motocyklového reprezentanta rodné Hluboké, dobrého člověka.

Velký můj dík patří paní Jiřině Kalašové, Františkově manželce, za umožnění studia obsáhlého manželova archivu.

Kam s ním po roce 2020?

Tak tato otázka je přímo nasnadě. Jak mnozí již tušíte, nic není věčné a není tomu jinak ani v případě skládky Munice. Když se v roce 1993 dokončila, zdála se někomu téměř bezedná. Rychlý nárůst objemu odpadu však i ty nevěřící Tomáše přesvědčil, že dno má a docela mělké. A tak nezbylo, než dobudovat další dvě části – odborně kazety. Postupem času, pomalu ale jistě, jsme se propracovali k tomu, že i tyto dvě kazety jsme téměř naplnili odpadem. Situaci každý rok vyhodnocujeme a již před dvěma lety jsme proto zahájili přípravu na další krok, rozšíření skládky do rokle směrem k Týnu nad Vltavou. Přes všechna úskalí posudků – hygienických, ekologických, geologických, schvalování a povolení různých úřadů a institucí, jsme se dostali do fáze finální, tedy do fáze žádosti o vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení. Vzhledem k tomu, že životnost skládky odhadujeme ještě na jeden rok, je nutnost dobudování další kazety a zvýšení kapacity skládky nabíledni.

Kolem dostavby čtvrté kazety bylo zpočátku spousty otázek: zda skládku opravdu potřebujeme, zda investice v řádech desítek milionů se městu vůbec vyplatí, zda vládní rozhodnutí o ukončení skládkování do roku 2024 nám nezabrání plně využít budovanou kapacitu a další a další.

Jak čas plynul, začaly se chmury a obavy pomalu rozplývat a poslední tečku za obavami skeptikům udělalo rozhodnutí vlády o posunutí ukončení skládkování až do konce roku 2030.

Ale to nejzásadnější hledisko, které musíme vzít v potaz, je ekonomika celého projektu. Abychom mohli občanům zajistit ještě na další období cenu za svoz a skládkování v symbolické výši 100 Kč na osobu a rok, je vlastní skládka prostě nezbytná. Spekulace o tom, že bychom mohli ukládat odpad na jiných skládkách je zajímavá, ale občané by brzy ze snu procitli a z roku na rok by pocítili skokové navýšení, ne řádově desítek, ale stovek korun a reálná cena za svoz odpadů by se, s vývojem cen za skládkování, mohla velice snadno přehoupnout přes 1000 Kč za osobu a rok.

A to nechceme. Sami dobře víte, že současné náklady za ukládání a svoz odpadu dotuje město z vybraných peněz z Casino Mariner Hluboká, ale i tyto částky sotva pokrývají současné náklady, natož aby dosáhly na podstatné zvýšení ceny za svoz a uložení odpadů.

V rozpočtu města na rok 2020 se proto objevila částka 12 milionů na zahájení stavby 4. kazety skládky. Zahájit stavbu v příštím roce už je skutečně nutné.

Tato cesta však není jediná.

Další cestou je, a do budoucna bude zásadní, třídění a oddělený sběr a využívání tříděného odpadu. Tomuto tématu jsem již věnoval několik příspěvků a článků. Třídění odpadu věnujeme na Hluboké velkou pozornost a snažíme se vycházet občanům vstříc. Rozšiřovali jsme počet sběrných míst, počty sběrných nádob, a i sortiment odděleně sbíraných odpadů – jako polystyren, hliníkové obaly, samostatný sběr PET lahví, který je v rámci ČR zcela výjimečný, a to vše s cílem maximalizovat příjmy z vykupovaného sortimentu odpadů a pomoci tak eliminovat zvyšující se náklady na svoz. Mimo to ale tříděním chráníte naši skládku a prodlužujete její životnost.

Častou otázkou občanů a kritiků třídění je, jak se nakládá se sebraným tříděným odpadem. Zaslchl jsem i takový názor, že třídít je stejně na nic, protože se to pak stejně vysype všechno na jednu kopici do skládky. Omyl. Vybrané druhy odpadů jako je např. PET lahve, polystyren z obalů, hliníkové obaly, kovy, papír, sklo, kompozitní obaly (známější jako TETRAPAKY), jdou přímo zpracovatelským firmám a za většinu z nich inkasujeme. Pravda, ne mnoho, ale i to málo je dobré.

Zbýlý tříděný odpad, (nejobjemnější jsou plasty) odvážíme na specializované třídící linky mimo Hlubokou, kde z nich pracovníci

ručně ještě vyberou to, co se zpracovat dá a teprve zbytek se vyváží jako nepoužitelný a dále nezpracovatelný odpad na skládku.

Co mě dokáže rozlítit a naštvat, je lidská lhostejnost, nepochopení a možná i schválnosti. A to vždy, když nám nezodpovědní a arogantní občané nahází do tříděného odpadu všechno, od zkažených kuchyňských odpadů, použitých dámských a dětských hygienických potřeb až po psí exkrementy. Takového člověka bych nejraději postavil na týden ke svozovému vozu a na další týden k třídící lince, aby věděl, jak to „chutná“, vzít takto znečištěný odpad do ruky... Obsah znečištěných kontejnerů, jde rovnou na skládku. Ke škodě nás všech.

Co je pozitivní zpráva, v oblasti dále nezpracovatelného odpadu se začíná blýskat na lepší časy. Tou budoucností jsou spalovny, případně speciální kotle a zařízení na spalování zbytkového odpadu po třídění, která se přidávají ke stávajícím kotlům do tepláren. U nás v republice jsou v provozu pouze tři velké spalovny. Do budoucna se bude muset síť spaloven a tepláren, které budou zpracovávat zbylý tříděný odpad, podstatně rozšířit. Že se není čeho obávat, nám mohou potvrdit zkušenosti z Německa, či Rakouska, kde například na předměstí Lince, nebo Vídně takováto zařízení již několik desetiletí fungují. Technologie spalování odpadů je již vymyšlena a ověřena. Jediným vážným problémem je svoz odpadu do spaloven spojený s nápojem kamionů přivážejících „palivo“ pro tato zařízení. Ale i tady se dá najít elegantní řešení. V některých zemích je dovoleno svážet odpad do spaloven kamiony a nákladními automobily např. pouze v okruhu do 30 km. Z větší vzdálenosti musí být odpad přepravován po železnici. Ve finále na tom vydělají všichni – občané, železniční přeprava (potažmo stát, který je většinou spoluvlastníkem železniční sítě) a nakonec i životní prostředí.

Každopádně do cílového stavu nám chybí nejen dlouhá cesta – budování spaloven, ale hlavně legislativní podpora a rozhodnutí o jejich výstavbě. Všichni hovoří o ukončení skládkování, ale zatím nikdo neřekl „B“, co s odpadem budeme dál dělat. Město Hluboká se rozhodlo situaci řešit a občanům zabezpečit tuto otázku minimálně na dalších 10 let. Od občanů však očekává pozitivní a zodpovědný přístup ke třídění odpadů. Každý, kdo nám pomůže třídít, pomáhá především sám sobě. Děkuji těm, kteří třídí a nepohazují různé odpady kolem popelnic, ale hlavně těm, kteří se nebojí ozvat a své spoluobčany napomenout, když svévolně a vědomě poškozují práci nás všech.

Přeji vám všechno nejlepší, pevné zdraví a neutuchající elán při třídění odpadů i v novém roce 2020.

Ing. Jaroslav Rada

Vás zve každé první pondělí v měsíci na

Výtvarnou a tvořivou dílnu

od 9 – 12 hodin

Cena: 600 Kč

Rezervace nutná!!!

tel. 777 267 313, mail. sarka.rubickova@email.cz

V případě zájmu o jiný termín je možná osobní domluva!

Divadlo bude!

Milí divadelní přátelé!

V prosinci jsme sice mohli na zahrádkách pomalu sázet petrklíče, ale přece jen kalendářní rok zatím platí a přepisovat ho nebudeme. Přichází leden a s ním bály a stejně tak jako v prosinci – divadla. Zkrátka pospolitá kultura jako náplň dlouhých tmavých večerů nám dělá dobře, i když Lucie už noci upila a světla začíná pomalu přibývat.

I proto Vám přinášíme krátké, ale milé amatérsko – divadelní zamyšlení, abyste se lépe mohli vžít do pocitů, které právě hluboce divadelníci prožívají a prožívat budou. Kříž-žáci chystají novou hru. Zamyšlení sice není jejich, je z dílny mladovožického souboru Voživot, který nám loni předvedl – nejen dle mého soudu – naprosto skvělou hru Uklízečka. Hrál ji na festivalu na Ohradě, a pokud jste ji neviděli, máte čeho litovat. Hra z interiéru pitevny totiž má své nepřekonatelné kouzlo. Ale nebojte se, i divadelní festiválek letos zase bude... A tam si jistě opět přijdeme na své.

...Naše představení Uklízečka s nezapomenutelnou Vlastičkou Chrenkovou v hlavní roli je stále na cestách. Obrážíme s ní okolní štace a máme obrovskou radost, že ohlasy jsou vždy více než pozitivní.

Většina lidí si myslí, že dát se na amatérské hraní divadla je hlavně to, co vidí na jevišti. Ale málokdo si uvědomuje, že všichni amatérští herci jsou hlavně stěhováci. Mnohdy už tak tři hodiny před tím, než se vy usadíte pohodlně do divadelních sálů, herci už jak mravenečci vynášejí po schodech sem a tam divadelní kulisy a tisíce zdánlivě nepotřebných krámů, které se prostě za každou cenu musí vejít do jednoho malého auta. A když už je tam jakž takž narveme, obvykle zjistíme, že jsme zapomněli na něco, jako je reflektor, nebo nafukovací žralok či smeták do hry, které už se nevejdou jinam, než v lepším případě na klín kolegovi, v horším

pevně vklíněné řidiči mezi lopatky a řadící páku. Když máme to štěstí a nastartujeme přeplněný vůz, celou cestu pak

zpytujeme svědomí, jestli jsme něco po cestě na štaci nezapomněli. Na místě je pak třeba všechny ty divadelní krámy vynosit z auta na jeviště, seskládat tak, aby vypadaly třeba jako dokonalý secesní pokojík nebo pitevna...to podle potřeb právě hraného divadelního kusu. Zjistit, kde se v daném prostoru nachází zástrčky, sestavit zvuky, světla, navštívit to celé do patřičné nálady a když jsme nejvíc zpocení a máme toho tak akorát dost, rychle se převlékáme do kostýmů, abychom pro vás během dalších pár minut vytvořili dokonalou iluzi, že jsme úplně v pohodě a plní energie pro vás představení odehrát a být tou dokonalou postavou, kterou určuje divadelní scénář. Pak si užijeme svých pár vteřin, v lepším případě minut Vašeho potlesku a to celé se opakuje zase obráceným směrem. Všechno zbourat, naložit do auta, rozmontovat světla, vyfouknout žraloka, nic nezapomenout, nacpat do auta koště a kolegy, dojet do Vožice, obsah vozu vynosit do druhého patra po schodech a to vše v případě současného představení Uklízečky pouze ve třech lidech. A zhruba v době, kdy vy diváci už pokojně uléháte do svých postelí a v duchu ještě vstřebáváte svůj divadelní zážitek a obvykle je už všude klid a hluboká noc, my si dáváme vzadu za Záložnou pod hvězdným vožickým nebem poslední společně zklidňující cigáro, u kterého hodnotíme, jak to dneska bylo zase fajn a s dobrým pocitem odjíždíme omdlít do svých domovů. A pro tyhle chvíle to děláme! Ať žije divadlo a amatérské zvlášť!

/Vaši Voživoti/

/Se zákulisím v divadle je to stejné, jako s manželstvím. Mnohdy se tam odehrávají zajímavější scény, než před diváky./

NEJLEVNĚJŠÍ PALIVOVÉ DŘÍVÍ

palivové dřevo (cena bez 15 % DPH):

druh dřeva	neštípané (2m)	štípané (33cm)
borovice, smrk (suché)	400 Kč/prm	650 Kč/sprm
bříza	800 Kč/prm	950 Kč/sprm
dub	850 Kč/prm	1000 Kč/sprm
olše	500 Kč/prm	

NÁKUP A PRODEJ LESNÍCH POZEMKŮ

Chcete znát cenu Vašeho lesa? Tržní ocenění zdarma.

www.persaltus.cz

+420 605 512 451

Vánočky

Už je to hezkou řádku let, kdy Hanka Hanušová zavedla v hotelu Záviš společné pečení vánoček. V neděli před Ježíškem se peklo i letos, tři turnusy byly zcela naplněné pekařkami (ale i pekaři) a pletení copanů z těsta se věnovaly jak zkušené kuchařky, tak nesmělí začátečníci. Všichni pletli copany, a to různými styly, a profi hotelová kuchyně je promptně upekla. Odpoledne o třetí hodině jsme tady potkali jedny z nejmladších účastníků, například Marka z Budějovic a Dominika z Hluboké. Všem to šlo skvěle a všichni byli na své vánočky náležitě pyšní. Další dvě holčičky

se přišly naučit origami – skládání vánoční květiny. A povedlo se to nejen jim, ale i nám starším děvčatům. Umění šikovných ruček vyučovaly Jarka a Zuzana Běhounková.

Pokud jste doma místo vánočky upekly jako já tvarohovou štolu, nezoufejte. Jak podotkl při rozbalování dárků pod naší jedličkou syn, další Štědrý den tu bude už za 365 dní... a v této chvíli ještě o pár dní dřív...

Takže příště si tu vánočku rozhodně můžete zkusit. A nebojte se, nikdo neodcházel se zamotanýma rukama! Není čeho se bát!

Foto: Věra Ottová

Toulky přírodou kolem Hluboké – Jaromír Zumr: Ze zápisníku fotografa přírody

Krutá láska

Jaro v ptačí říši patří k nejkrásnějším obdobím, které v přírodě můžeme pozorovat. Nejen v lesích, ale i kolem rybníků můžeme zastihnout milence z ptačí říše, jak se připravují na období lásky. Zaujme nás nejen zpěv ptáků, ale i obřadní ukázky jednotlivých druhů. U rybníků jsou to různé kachny, které se předvádí na hladině nebo i ve vzduchu. Některé druhy začínají s tokem velmi brzy.

Pokud patříte mezi obdivovatele potápek, tak vás určitě zaujme potápka roháč. Řadu let hnízdí i na Podhradském rybníce (Židák). Roháči totiž předvádí na hladině zvláštní tanec, kdy se oba ptáci potápí až na dno rybníka, kde seberou do zobáku kousek tlejících rostlin a pak s nimi vyplují. Oba ptáci plují najednou a společně se k sobě přiblíží, aby si navzájem ukázaly trs bahna, nebo rostlin, které vylovily. Doslova se postaví na hladině a zobáky se proti sobě dotýkají, kdy pokývují hlavami. Potom najednou vylovené části upustí, aby se vzájemně od sebe oddělili, a pak se znovu potopí. Po chvilce se vynoří a opět se na hladině k sobě postaví, a tok se opakuje do nekonečna. Pak někde na trsu přelámaného rákosí, ale většinou na hnízdě se přitiskne samička k podkladu a sameček na ni vyskočí. Milostný akt probíhá jen několik vteřin.

Nevšední podívanou předvádí i jiné kachny. Můžeme pozorovat nejen březňačky, kdy se dva nebo i tři kačeři uchází o přízeň jediné kachny. Při tom probíhají mezi kačery souboje, při kterých stříká voda kolem dokola. Tu a tam můžeme pozorovat i tzv. řazení kachen, kdy vzletnou do vzduchu dva kačeři a jedna kachna. Jde vždy o jeden kachní pár, a jednoho cizího samce, který by chtěl přebrat svému protivníkovi jeho družku. Nad hladinou prudce prolétnou, aby vzápětí někde opodál zase na vodě přistály. Boj o samičku pokračuje.

Ovšem pozorovat tok hohola severního patří k nezapomenutelným zážitkům. Proto jsem se jednoho dne vydal na rybník Velký Hvězdář,

fota: Jaromír Zumr

abych tam zkusil své fotografické štěstí. Postavil jsem plátěný fotografický kryt, který jsem zakryl rákosím a větvemi, aby byla má „pozorovatelná“ co nejnápadnější. Když jsem stavbu dohotovil, nechal ptáky, aby si na ni zvykli, a já pak mohl pohodlně za dva dny teprve zasednout a čekat.

Znám tento rybník a tak nebylo těžké se po dvou hodinách dočkat několika kačerů hohola. Pluli po hladině, zakláněli hlavy až za záda a vydávali chrčivé zvuky. Při tom obeplouvali vyhlédnutou samičku. Je zajímavé, že kačer v okamžiku, kdy zakloní hlavu, tak ještě prudce trhne nohama dozadu, až voda vystříkne. Pokud je samička už svolná k milování, tak položí hlavu na hladinu, a nechá kačera, aby na ni vyskočil. Ovšem, kačer si ji musí „násilím“ přidržet a tak ji uchopí za peří na hlavě a tak dojde pod vodou k milostnému aktu.

To všechno jsem na hladině spatřil a také fotografoval. Téměř celý den jsem trávil v přítomnosti ptačích milenců a zachycoval prchavé okamžiky z jejich života.

Hohol severní patří mezi tažné druhy, ale mnoho z nich u nás přezimuje. Tento druh kachny je zajímavý nejen svým význačným tokem, který nastává již v únoru, ale také tím, že samice zakládá jako jediná z kachen hnízdo vysoko v prostorných dutinách stromů. Samice si vždy vybere příhodnou dutinu a to nejen v těsné blízkosti rybníků, ale podle potřeby i daleko od vody, což je právě případ hoholů z Hvězdáře, kdy samice odletí do blízkého Zámeckého parku a tam si vyberu dutinu, kde zahnízdí.

Potom vylíhlá kachňata dovede k rybníku. A víte, jak se kachňátka dostanou z často vysoké dutiny? Snadno. Vyškrábou se k vletovému otvoru a jednoduše skočí dolů. Jelikož jsou velmi lehká a mají chrupavčité kosti, tak se jim nic nestane. Kachna pod stromem počká, až všechna mláďata vyskáčou a potom celou rodinku odvede k rybníku. Často také využívají k hnízdění vyvýšené prostorné budky.

Výstava

Městská zeleň – park v Budějovicích od hlubockého Rudolfa Váchy

Vážené přátelé, známí a kamarádi,

rád bych vás touto cestou co nejsrdečněji pozval na výstavu: „Městská zeleň Českých Budějovic“, která se uskuteční ve výstavní síni českobudějovické radnice a potrvá do 16. ledna 2020. Veřejná zeleň obohacuje prostředí města, vnáší do něj lad, stín, krásu a vůni. Lahodí oku, prospívá plicím, uklidňuje duši. Přesto je permanentně ohrožena komerčními zájmy, neboť sebekrásnější park lze snadno a s nemalým ziskem proměnit na stavební parcely, a v očích mnoha lidí jsou stromy pouze překážkou dopravy a parkování. Abychom dovedli městskou zeleň účinněji bránit, je dobré znát zákonitosti jejího historického vývoje. Také proto vznikla tato výstava, současně s přípravou stejně zaměřené knihy.

Na výstavě si budete moci zakoupit novou knihu autorů Daniela Kováře

a Milana Bindera: „Kapličky, sochy a křížky – Drobná sakrální architektura na území města Českých Budějovic“.

Milan Binder, www.milanbinder.cz

Sady, dříve též městské sady, je městský park v Českých Budějovicích rozkládající se mezi tokem Mlýnské stoky a ulicí Na Sadech (částečně též Husovou třídou).

Historie

Městský park leží v prostoru někdejšího barokního opevnění. Vzniklo v letech 1641–1666 a vydrželo do roku 1825, kdy byla zahájena nejprve demolice ravelinů. Ty uvolnily prostor a umožnily vznik nové ulice vedoucí od poloviny 19. století po obvodu původního opevnění. Zprvu byla nazývána Lange Fahrt, dnes Na Sadech. Kolem roku 1870 bylo rozhodnuto zbytky barokní hradby odstranit a na vzniklém prostranství založit park. K tomu došlo v letech 1874–1880. **Koncept navrhl Rudolf Vácha (1825 – 1899), schwarzenberský inspektor zahrad (otec malíře Rudolfa Váchy), který rovněž navrhl zámecký park na Hluboké.** Po dokončení byl park uzavřen plotem a na noc zamykán. Litinové ploty z let 1881–1887 byly zrekvírovány za druhé světové války, poté již nebyly obnoveny. K úpravám parku došlo zhruba v 60. letech 20. století (1958 instalován pomník Mateřství, později dvě nové fontány, protiletadlové dělo). V letech 2001 až 2005 došlo k postupné rekonstrukci.

Části parku

Úsek u Besedy byl podle busty Josefa II. označován jako Josefský park, později jako Besední park nebo Besední sad. Část mezi opevněním a Husovou ulicí nese pojmenování Naše Benátky.

Pamětihodnosti

socha Adalberta Lanny

zaniklá fontána u současné pošty

Mlýnská stoka – původně vodní příkop v rámci opevnění města

Pražská brána – hranolová věž, jedna ze tří původních městských bran, zmiňována 1335, zbourána 1867

pamětní deska Šimona Plachého z Třebnice – umístěna po r. 1611, dnes replika v místě původní Pražské brány

socha sv. Jana Nepomuckého – barokní socha z mušlového vápence, žulový sokl, kulturní památka

pomník Adalberta Lanny – umístěn 24. 5. 1879, obnoven 2. 10. 1993

socha Diany – sádrová socha bohyně lovu se psem byla umístěna za sochou A. Lanny, nedochovala se

kašna s fontánou – realizována r. 1882, financována stavitelem baronem Karlem Schwarzem, obnovena 2002

busta císaře Josefa II. – umístěna 28. 10. 1883, zničena 28. října 1918

fontána mezi starou nemocnicí a Kanovnickou ulicí – zanikla patrně při stavbě pošty

kavárna z příhradového zdíva s verandou – otevřena 5. května 1900, zanikla

dětské hřiště s pavilonem – zaniklo

historický rozcestník – umístěn 1910, r. 2003 obnoven a doplněn pamětní deskou, kulturní památka

pomník Otokara Mokrého – umístěn 15. 8. 1919, od Družstva Budivoj, sochař František Bílek, kulturní památka

tramvajový sloup – z 20. let 20. století, 15. 6. 2016 doplněn pamětním

kamenem jako pomník tramvajové dopravy

pomník Mateřství – pomník od Františka Mrázka z roku 1958

dělo – protiletadlové dělo umístěno r. 1965, odstraněno po r. 1990

fontána Volavky, Ukradené Volavky – ze 60. let 20. století, obnovena

2002, poté byly volavky (dílo Františka Mrázka odcizeny

fontána u Pražské třídy – vybudována v 60. letech 20. století, obnovena 2002

pomník Přemysla Otakara II. – umístěn 28. 10. 2015, od Františka Postla

Park se původně rozkládal i v prostoru současné pošty. Pro tuto část byl připravován projekt nové budějovické katedrály v neogotického slohu. Plány ale byly změněny, připravené finance využity mj. na stavbu kostela sv. Jana Nepomuckého a nevyužitá parcela (z níž byla část uvolněna zbouráním klasicistní budovy staré nemocnice) posloužila v letech 1915–1918 k výstavbě pošty.

Flóra

V parku roste 59 druhů dřevin, z toho k nejvíce zastoupeným patří s 38 % jírovec maďal, 10 % javor mlč (Acer platanoides), 9 % lípa, 8 % trnovník akát a 7 % jasan ztepilý. Zajímavostmi jsou exempláře platanu javorolistého, javoru stříbrného, lísky turecké, dřezovce trojtrnného a v 90. letech 20. století vysazeného jinanu dvoulaločného.

Fauna

Kmeny starých jírovců hostí tesaříka *Rhamnusium bicolor* a tesaříka rudonohého (*Anisarthron barbipes*). Zjištěn zde byl i zákonem chráněný nosorožník kapucínek (*Oryctes nasicornis*). V parku sídlí jedna z největších městských kolonií havranů polních. V roce 1984 se zde usadily první tři páry, v roce 1997 zde již hnízdilo přes 300 párů.

zdroj: wikipedia

Hlubocký jachting v roce 2019

Zuzana Sívá a Josef Sívý

Štěpán Sívý

Jachetní oddíl Slavoj Hluboká nad Vltavou se opět výrazně podílel na rozvoji a propagaci jachtařských aktivit, vedoucích k udržování či zvyšování sportovní úrovně tohoto olympijského sportu. Kromě vlastní závodní činnosti závodníků, kteří měli celkem více než sto padesát startů na domácích i zahraničních regatách, se klub výrazně podílel pořádáním krajských, českých i republikových závodů na celkové tvorbě českého okruhuového jachtingu. Pravidelné skupinové a individuální tréninky dětí, mládeže i juniorů pod vedením zkušených trenérů stejně jako tradiční letní soustředění, by měly být vkladem do jachtařské budoucnosti.

Nejvhodnější jachtařské výsledky sezony 2019:

7. místo na Mistrovství světa v lodní třídě Evropa (ESP, Balís) a 2. místo na světovém poháru Torbole Meeting (ITA, Lago di Garda). Obou výsledků dosáhl hlubocký jachtař Štěpán Sívý a jsou historicky nejlepšími v jachtařské historii lodní třídy Evropa. Kromě toho získali jachtaři Slavoje v sezoně 2019 v lodní třídě Pirát tituly mezinárodních mistrů České republiky, Rakouska i celkové vítězství v Eurocapu.

Za úspěšnou sezonu 2019 je třeba poděkovat všem členům jachetního oddílu. Za podporu pořadatelské činnosti, práce s mládeží i reprezentace na MS patří poděkování městu Hluboká nad Vltavou.

Jachetní oddíl Slavoj Hluboká přeje všem příznivý vítr v roce 2020!

Mezinárodní mistrovství Rakouska 2019 lodní třídy Pirát

Titul získala česká posádka Josef Sívý/ Zuzana Sívá (JO Slavoj Hluboká)

Mistrovství se uskutečnilo ve dnech 26. – 29. 9. na Alten Donau ve Vídni. Kromě rakouských posádek se zúčastnily závodu také posádky z Německa, Maďarska a České republiky. Regata byla rovněž součástí Eurocapu třídy Pirát. Po celý závod panovaly složitější povětrnostní podmínky (především ne úplně ideální směr na poměrně úzký jachtařský revír). Odjely se čtyři rozjíždky z toho tři v neděli. Celkové pořadí na medailových místech nakonec určila poslední rozjíždka, tu vyhrála česká posádka, která tak kromě mistrovského titulu získala i celkové vítězství v Eurocapu 2019 třídy Pirát.

Rekonstrukce baseballových hřišť

Rekonstrukce baseballových hřišť ve sportovně relaxačním areálu Hluboká pokračovala i před Vánocemi. Návozy šterku, rozvozy na zavlažování, střídačka, konstrukce na šatny a válcování...

Vzpomínky starého myslivce na bývalou hlubockou honební „saisonu“ před první světovou válkou

Každým rokem s nastávajícím podzimem se kvapem blížila „hlubocká honební saisona“, jak se tehdy všeobecně psalo. Podle prastarého zvyku připadla vždy na poslední týden měsíce října. Původně trvala 14 dnů a na každý den připadal jeden hon. K této myslivecké události se scházely vysoce postavené osobnosti z celého tehdejšího Rakouska – Uherska. Být pozván na hlubockou honební sezonu znamenalo i v nejvyšších společenských kruzích velké vyznamenání. Častými hosty bývali příslušníci vládnoucího domu habsburského.

Začínalo se na libějovicko – protivínsko – netolickém panství a poslední den prvního týdne se končilo na hranicích panství Hluboká nad Vltavou. Výřad býval v blízkosti obce Zbudov. Přes den se myslivecký personál, kuchyně i koně přestěhovali do hlubockého zámku, kam také lovečtí hosté jeli přímo po honu. Poslední čtrnáctidenní honební sezóna se konala v roce 1906. Později trvala lovecká sezóna šest dnů, ale na každý den připadaly dva hony, kromě čtvrtka, který byl vyhrazen nadhánce na černou zvěř, muflony a daňky ve Staré oboře. Mimoto jeden den v týdnu byla štvanice, vlastně parforsní hon, u Lomnice nad Lužnicí na panství třeboňském pro hosty, kteří holdovali jízdě na koni. Poslední štvanice u Lomnice nad Lužnicí se jela v roce 1913.

Celá příprava na „hlubockou honební saisonu“ byla velmi náročná a stála personál mnoho námahy a času. Přesto se vše připravovalo s chutí, poněvadž lovecká sezóna znamenala vyvrcholení celoroční myslivecké práce lesního personálu i lesních a loveckých dělníků, a důkaz, jak kdo po celý rok hospodařil a jak byl svědomitým strážcem svěřené zvěře. Čím větší byl výřad při jednotlivých honech, tím svědomitěji lesní a lovečtí zaměstnanci pečovali o svěřenou zvěř. Jednotlivá polesí mezi sebou soutěžila a výsledek byl tedy očekáván s napětím!

Polní hony se musely „vypichovat“, tj. každému střelci se musela vyznačit trasa, kudy má jít. V praxi se to provádělo tak, že asi týden před honem uspořádal lesní personál spolu s tolika dělníky, kolik mělo být střelců, „hon bez lovců“. Každý účastník měl svazek prutů. Nastoupilo se na začátek připravovaného honu, kde na stanovišti každého střelce byl do země zapíchnut prut s tabulkou, na níž bylo vyznačeno číslo střelce. Na znamení se dali všichni v řadě na pochod a každých asi 50 kroků zapíchli do země prut, na nějž se upevnila cedulka s číslem střelce. Tím se dosáhlo toho, že při honě nevznikl zmatek a každý přesně věděl, kudy má jít. O pořádek při honě samozřejmě ještě pečoval lesní personál, který byl rozdělen mezi střelce. To zajišťovalo, že hlubocké hony uznávali odborníci i neodborníci za nejlépe vedené, protože při nich byl vždy bezvadný pořádek od začátku do konce. Vedení honů a pořádek při nich se tak vžily, že byly dodržovány vždy a byly všeobecně obdivovány, neboť pořádek při honech je prvním předpokladem pro vyvarování se úrazům a neštěstím.

Ve Staré oboře se několik neděl před nadhánkou provádělo tzv. „vymichování“. Všechna černá zvěř se schytala do obůrek, tzv. „zahrádek“. To se dělalo tak, že hajní obvyklý zásyp, obvykle kukuřici, sypali stále blíž a blíž k oploceným zahrádkám, až si zvěř zvykla chodit na zásyp dovnitř těchto zahrádek. Když pak byla všechny černá uvnitř, zahrádila se; říkalo se „zahrádit vyhrazenou část plotu“, který pozůstávala z tzv. „podlah“, tj. rozpůlených slabých kmenů, nebo z „tabulí“, což byly z tyček zvaných „štachejtle“ vyrobené plotové díly. U každé takové obůrky byl postaven tzv. „šlauch“, úzká chodbička, kudy musel každý kus chycené zvěře projít. Kusy, které byly při tomto výběru určeny k dalšímu chovu, se vpustily do sousední obůrky, kde zůstaly, až bylo po nadhánce. Pak se zase pustily volně do celé obory. Kusy určené k odstřelu se pustily ze „šlauchu“ hned ven do obory. Tím se zajistilo, že nejlepší a nejsilnější kusy nebyly odstřeleny a byly zachovány pro další chov. Tedy jakýsi výběr chovného materiálu.

V přípravách na honební sezonu, v horečném napětí, jak výsledek dopadne, ubíhal čas jako voda. Z ostatních panství byli na Hlubokou

svoláni mladí lesníci, aby byl k dispozici dostatek personálu zajišťujícího organizaci a bezpečnost při honech. Lesní úředníci měli svůj „hlavní stan“ v hotelu „Obec“, kde byli také ubytováni, lesní hajní v hostinci „U Podlešáků“, kde se říkalo „U chlupatého waldhornu.“ Nevím proč, ale byl to název, který se nesměl před majitelem hostince vyslovit.

V neděli před zahájením lovecké sezóny byl na hlubockém lesním úřadě provoz jako ve všední den. Telefon zvonil bez přestání, dispozice se měnily, rozkazy jen litaly. Vedoucím první skupiny honů a nadhánky ve Staré Oboře byl v roce 1910 lesní ředitel František Květ, vedoucím druhé skupiny hlubocký vrchní lesní kontrolor Adolf Slavinger. Vedoucí honů měl k dispozici jednoho z nejmladších lesních adjunktů, k jehož povinností patřilo hlásit majiteli panství po každé leči výsledek, tedy počty ulovené zvěře.

V pondělí v 7.00 hodin vyjel nejdříve lovecký personál na žebřinách, na nichž na každém bylo upevněno po čtyřech polštářovaných sedadlech. Tento průvod musel vyjet dříve, neboť vozy táhli těžcí koně, takže jízda byla pomalejší než kočáry a personál musel být na určeném stanovišti, kde hon začínal, podstatně dříve než střelci, aby mohl být hon bezvadně připraven. Lovečtí hosté vyjeli ze zámku v Hluboké později kočáry, z nichž většina byla tažena čtyřspřežím.

První hon byl na tzv. Novooborském vrchu. Nejprve se brala pole u Křesína až k Hrdějovicům, odpoledne Novooborský vrch. Pak následovaly ostatní polní hony, po dvou denně, a to až do středy. Vyvrcholením lovecké sezóny byla čtvrtední nadhánka ve Staré oboře. Lovečtí hosté ráno snídali v mysliveckém salóne hlubockého zámku. Auta se tehdy ještě nepoužívala a tak mezitím předjely na druhé nádvoří zámku kočáry. Po snídani celá společnost loveckých hostů usedla do připravených kočárů a rozjela se za zvuků hudby českokrumlovské granátnické kapely, která vyhrávala lovecké fanfáry a písně z ochozu zámecké věže. Byl to obraz malebný a pro četné diváky nezapomenutelný zážitek. Ve Staré oboře byla připravena stanoviště pro střelce z choje ve třech frontách. Jedna se táhla od „Pět lip“ k hlavnímu obornímu plotu, druhá v „Kominici“ a třetí ve „Zlatěšovicích“. Fronta honců nastoupila u hlavního plotu na chlumecké straně. Když byli střelci rozděleni a zaujali svá stanoviště, zazněl signál vedoucího nadhánky a celá fronta honců se dala do pohybu. Došla až za „Zlatěšovice“, tam se vyrovnala a vrátila se až k „Pěti lipám“. Tím bylo umožněno, aby každý střelec přišel dvakrát k ráně. Celá nadhánka trvala od 10.00 do 16.00 hodin. Pro hosty i lovecký personál se vydával tiskem program jednotlivých honů, obsahující preliminář předpokládaného úlovku každého honu.

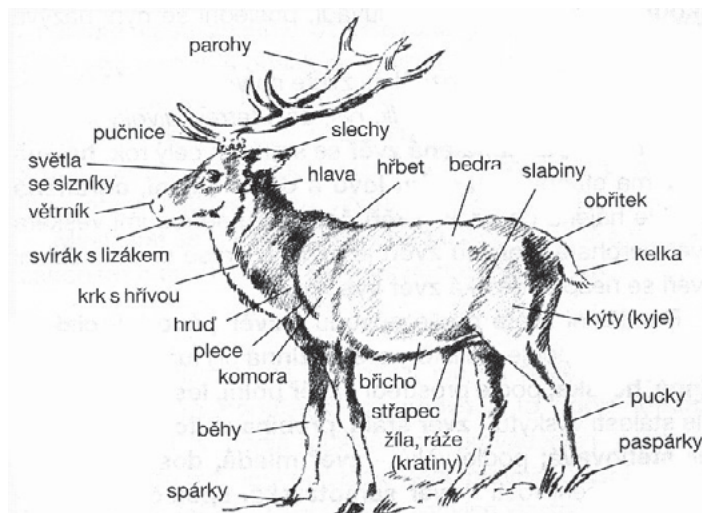
Při nadhánce ulovená zvěř se svezla k myslivně ve Staré oboře, tam se rychle vyvrhla a odvezla do hlubockého zámku, kde bylo druhé nádvoří pokryto chojím a tam byl upraven slavnostní výřad. Celodenní úlovek nadhánky v roce 1910 byl asi 180 kusů černé, 60 kusů daňčí a 20 kusů mufloní zvěře. Nejprve byla vyložena mufloní, daňčí a pak černá zvěř. Celý výřad obstoupili lesní úředníci a lesní hajní. Úředníci v předepsaných stejnokrojích byli ozbrojeni loveckými tesáky a krátkým loveckým kopím, jímž se v dávných dobách lovila černá zvěř, hajní drželi v rukou hořící pochodně. Na ochozu zámecké věže troubila českokrumlovská granátnická kapela lovecké fanfáry na lesní rohy. Kolem dokola podél stěn se tísnila spousta obecnstva z Českých Budějovic a okolí, jež této myslivecké slavnosti přihlížela. Nával diváků byl vždy tak velký, že nebylo možné všem zájemcům povolit vstup na zámecké nádvoří k výřadu. Výsadou dvou lesních adjunktů ze Staré obory bylo, že při tomto výřadu stáli se svými barváři po stranách hlavního zámeckého vchodu, takže mezi nimi museli projít všichni lovečtí hosté, když se šli podívat na výřad. Každoročně se jak nadhánky v oboře, tak výřadu v zámku zúčastnili zástupci denního tisku a v roce 1910 popsal tuto mysliveckou událost ve svém listě reportér Národní politiky.

Jakmile zazněly první tóny loveckých fanfár, přišli na nádvoří hlavním vchodem hostitel se svými hosty a jejich dámami. Dámy ve velkých večerních toaletách, páni v mysliveckých úborech. Hostiteli hlásil hlubocký lesní ředitel Květ výřad. Pak si hosté prohlíželi ulovenou zvěř a bavili se s mysliveckým personálem o jednotlivostech nadhánky. Celý výřad působil na přihlížející obrovským dojmem, diváku se zdálo, že se ocitá ve středověku. Kamenné ozdoby na fasádě druhého zámeckého nádvoří a jelení trofeje na stěnách, osvětlené rudým světlem pochodní, to vše podbarveno hudebně loveckými fanfárami, působily pohádkovým dojmem!

Až do roku 1906 byl po výřadu pořádán v prostorách hlubockého zámku myslivecký ples. Plesu se zúčastnili především lovečtí hosté, myslivecký personál se svými manželkami a další zvaní hosté. Na plese vyhrávaly vždy dvě kapely, českokrumlovská granátnická kapela a Antonova Myslivecká kapela nebo vojenská posádková hudba z Českých Budějovic.

Zatímco se konal na hlubockém zámku slavnostní výřad, odbývala se v myslivně ve Staré oboře ta méně prozaická stránka věci. Lovecká práva čili „pajšly“, jak se tehdy říkalo, patřila podle prastarého zvyku „starooborskému myslivci“, tehdy nadlesnímu Karlu Jamborovi. Byla po nich značná poptávka a na místě se prodávala přítomným zájemcům. Stržený peníz patřil „starooborskému myslivci“. Barva z černé zvěře a část vnitřností byly rezervovány pro myslivnu, kde se z nich připravovala výborná černá jelita. Měla zvláštní divokou příchut a labužníci je neobyčejně vyhledávali a cenili. Ta se ovšem neprodávala, nýbrž jen rozdávala známým nadlesního Jambora.

Večer po výřadu na zámku vyhrávala v sále Obec pro myslivecký personál českokrumlovská granátnická kapela k tanci až do rána. V příjemné zábavě rychle uplynula noc ve společnosti veselých kumpánů zelené krve. A ti dovedli být bujní a veselí! Pro mladé lesní adjunktzy ze

vzdálených zapadlých revírů znamenalo pozvání „na saisonu“ přímo vyznamenání, o něž se všichni snažili. Jeden druhému záviděl, že může na celý týden z lesních samot vypadnout a žít pro změnu společenským životem.

Všechno má svůj konec, a tak i hlubocká honební sezóna skončila. Přátelé a kolegové se rozloučili s těmi, kteří byli na sezónu svoláni z ostatních panství na výpomoc, a v neděli se opět všichni rozjeli do svých lesních samot s přáním, aby se zase za rok sešli znovu a opět mohli být přítomni.

Antonín Niekenday

Myslivecký kalendář z roku 1985, zapůjčený paní Miluškou Krátkou
ilustrační foto www.myslivecke-zkousky.cz

Slavnostní předání zrekonstruovaného objektu, AJG Wortnerův dům v Českých Budějovicích

Ve čtvrtek 12. prosince 2019 proběhlo slavnostní předání zrekonstruovaného objektu WORTNERŮV DŮM v Českých Budějovicích Alšově jihočeské galerii, za přítomnosti náměstka hejtmanky Jihočeského kraje Pavla Hrocha a vedoucího odboru kultury a památkové péče Patrika Červáka.

V roce 2016 byly zahájeny práce na objektu Wortnerův dům, pobočka Alšovy jihočeské galerie, díky získanému dotačnímu projektu IROP. Cílem projektu byla celková rekonstrukce objektu. V dílčí nástavbě a přístavbě vznikly dodatečné depozitární prostory, upravené a rozšířené výstavní prostory, vybudován výtah a sociální zázemí pro handicapované, nové kancelářské a sociální zázemí a také multifunkční sál, který přispěje k rozšíření nabídky doprovodných aktivit. Záměrem AJG byl zájem posunout instituci do 21. století, která je otevřená nejširší veřejnosti, odborné i laické.

Dodnes budova nese jejich jméno. V devadesátých letech minulého století započala rekonstrukce pro galerijní účely podle projektu Státního ústavu pro rekonstrukci památkových měst a objektů. V domě se nachází několik výstavních sálů, kde probíhají celoroční instalace, a také zázemí edukačního oddělení s prostorem pro doprovodné programy. V září roku 2016 byla budova uzavřena a byla zahájena rozsáhlá rekonstrukce, která byla právě dokončena

Renesanční budova Wortnerova domu stojí v historickém centru města a od roku 1958 je kulturní památkou. Postavena byla v první polovině 16. století a využívána byla židovskou komunitou. Nedaleko domu stála původní synagoga. Později byla budova předána do správy křesťanského obyvatele. V 17. století stavbu zasáhl velký požár, naštěstí nedošlo k úplné demolicí a dům byl obnoven. Od roku 1860 byla majitelem rodina Wortnerova, která patřila mezi přední obchodníky města.

mapa světa karla teigeo
10. 11. 2019 – 26. 01. 2020
hluboká nad vltavou | zámecká jízdárna

meziprůzkumy | sbírka ajg 1300–2019
umělecká intervence ruben montini
hluboká nad vltavou | zámecká jízdárna

Vstupenky v
KC PANORAMA

Tel. +420 387 966 180

Mobil +420 774 457 269

Nebo na www.cbsystem.cz (jen poslední dvě řady)

DIVADELNÍ SPOLEK
Křížáci
uvádí divadelní hru:

Hrajeme:

31. ledna 2020 (pro důchodce)

1. února 2020 (premiéra)

14., 15., 28., 29. února

13., 14., 27. března

28. března (děníera)

Vždy od 19 hodin v KC PANORAMA Hluboká nad Vltavou

JETO NA BEDNU

zabedněná fraška z časů, o nichž už nikdo nevěří, že byly.
Volně podle jednoaktové hry Bedny Muzy Pavlovové.

Režie: Zdeněk Dušek

Dramaturgie: Jaroslava Červenková

Scénografické řešení a choreografie: Jiří Untermüller

Hrají:

Vít Macháček nebo Michal Valenta, Magdaléna Svobodová, Michaela Prchalová, Eliška Váchová, Karolína Rysová, Lucie Jozová,
Jan Prchal, Josef Jirátko, Miroslav Čeněk nebo Zdeněk Dušek, Dominik Valenta a Dominik Benýšek.

